

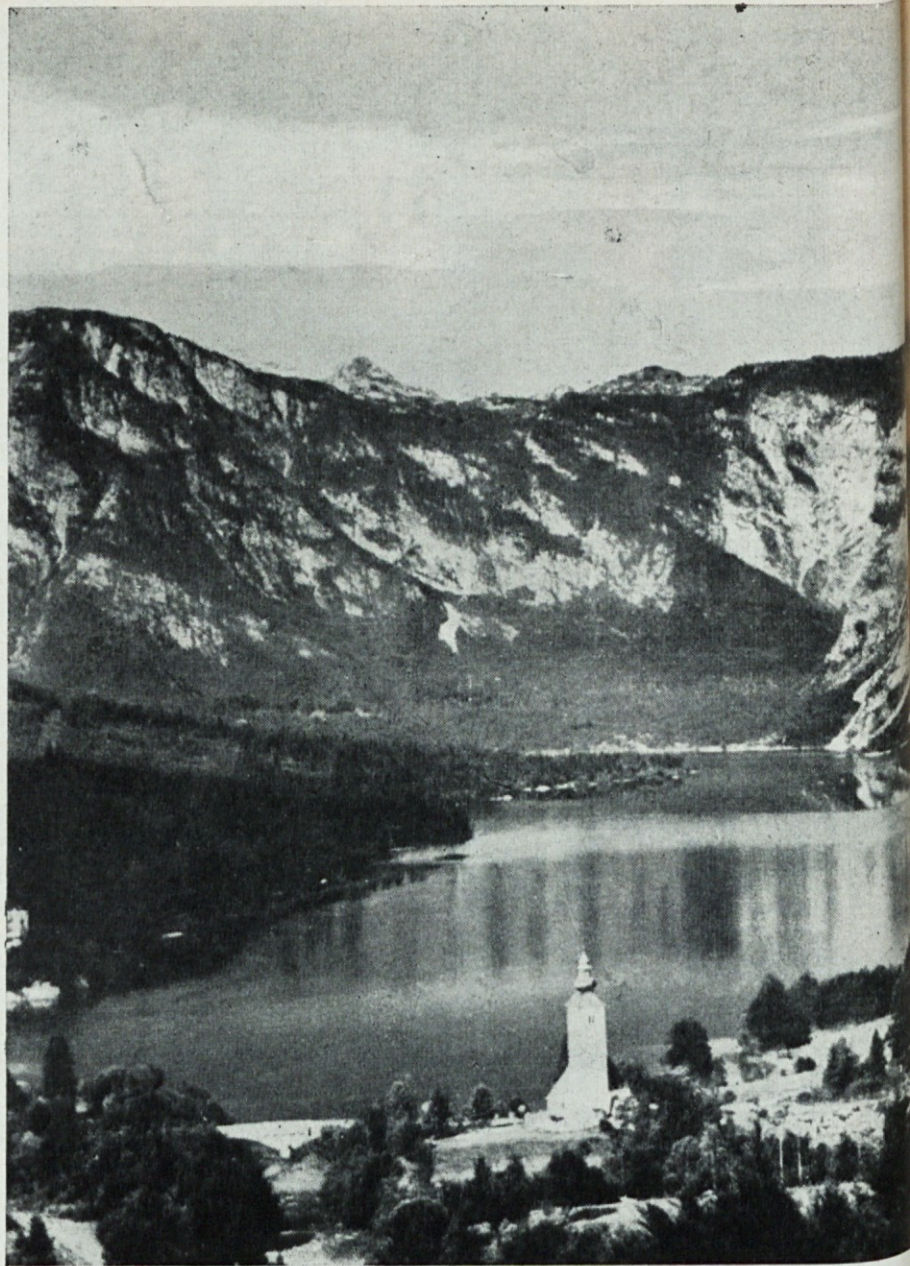

11

DUHOVNO
ŽIVLJENJE

1967 XXXIV

LA VIDA ESPIRITUAL

BOHINJSKO JEZERO

IZSELJENCI

Na prvo adventno nedeljo, ki pade letos na 3. december, bo ves katoliški svet obhaja izseljensko nedeljo.

Naše misli bodo poromale k izseljencem vsega sveta, posebej še Slovencem. A ne le v preteklost. Oči bomo uprli v sedanjost in v bodočnost.

Izseljenstvo je staro kot je staro človeštvo. V polnosti časov je stopila na to pot sveta nazareška Družina: Jezus, Marija in Jožef. Njeje so sledile nepregledne množice ljudi iz vseh rodov, jezikov in barv.

Med temi so bili tudi Slovenci. Štiri izseljenski valovi so z otroci slovenskih staršev odplavili okrog pol milijona ljudi iz Slovenije. Ti žive po vsem svetu. Največ jih je v svobodni Evropi, v Severni in Južni Ameriki ter v Avstraliji.

Če hočemo v tujem svetu živeti polnokrvno življenje, če hočemo mladino in bodoče rodove vključiti v slovensko občestvo, potem moramo iz preteklosti gojiti le bistvena elementa: vero in slovensko čutenje. Opustiti moramo vse malenkosti, ki nas hrome in napravljajo majhne. Iz sedanjega sveta moramo črpati ves pozitivni napredek. Kako močan Duh je npr. zavel po koncilu. Med nami mora biti ob vseh malenkostnih razlikah zavest enega slovenskega občestva. Od naróda, med katerim živimo, pa moramo sprejemati vse tisto, kar je dobro in je prebivalcem Argentine potrebno.

Le tako usmerjena izseljenska skupnost bo živela zemsko in večno življenje.

A. S.

ZA PRAVI HUMANIZEM

Že od prvih časov je delovanje mednarodne diplomacije spremljal sloves posebne zadržanosti in srčne kulture. Najstarejši vladarji so že v antični dobi in še poprej znali zavarovati de'lo svojih odposlancev in predstavnikov v tujini s posebnimi varščinami in prednostmi. Osebnost vladarjevega odposlanca je bila zaščitena s posebnimi privilegiji in celo v najbolj divjih razmerah ali okoliščinah so znali ambasadorje ali poslanike obdati z določbami, ki so imele nekaj posvečenega v sebi. Kraljev ali cesarjev odposlanik je bil nedotakljiv in kjer je bival, je bilo njegovo mesto dvignjeno nad predpise deže'le ali oblasti, pri kateri je svoj pose' opravljal. Reklo se je, da je bil diplomat pri svojem izvrševanju svojih nalog in pri vsem gibanju imun. Vse to pa

se ni razvilo čez noč, saj se je v prvih časih naše civilizacije dogajalo, da so ponekod ambasadorje ali odposlance kar poklali, če se je politični položaj preveč zaostрил ali pa so jih osumili, da so prihajali z nečistimi nameni. Vendar je bilo tega zelo malo — počasi se je utrdila zavest o nedotakljivosti nosilcev mednarodnih sporočil, moglo bi se reči, da so bili ambasadorji ali poslaniki res, vzvišeni nad vse predpise — bili so izraz nečesa posebnega.

Če pa so bili izvzeti in postavljeni tako visoko, so morali biti nekaj izrednega tudi po svoji lastni vrednosti. Najraje so jih izbirali iz vrst visokega plemstva ali pa iz vrhov znanosti in kulture. Bili so cvet tedanje družbe in ta cvet se je razlival nad vso izbranost članov diplomatskih zbo-

rov. Med njimi samimi so veljali posebni predpisi o vedenju, celo oblačilih — njihove palače so bile zakladnice kulturnih stvaritev tistega časa, povsod je vel poseben duh nad narodi in plemeni — reklo se je da so bili vsakič predstavniki humanizma in to v višini, kakor jo je takratni razvoj kulture, znanosti in posebej še religiozne zavesti, ustvarjal med narodi in kontinenti.

Cerkev — steber humanizma

Prvi početki naše kulture so se začeli okoli Sredozemskega morja

in antika Grčije ter Rima je dala temelje in potem obliko humanizma. Grška in rimska kultura sta se morali potem umakniti novim tokovom renesanse in baroka, toda kultura mlade Evrope je črpala iz virov stare antike. Ko je krščanstvo prepojilo duhovnost antike, je bila Cerkev kot tedaj osrednja sila reda v Evropi pomaknjena v ospredje. Nujno je torej ravno Rim postajal oblikovavec novega humanizma — Rim je bil prestolica papeštva. Že takrat so postajali papeški ambasadorji vodilni v usmerjanju pravega mednarodne-

Sveti oče v pristržnem razgovoru z Evzebijem Adjakpley-em, laiškim opazovalcem na koncilu, iz države Togo (Afrika).

ga razvoja — po vseh evropskih prestolnicah je bil papežev ambasador — nuncij med prvimi v diplomatskem zboru. Seveda ni bilo vse rožnato, ni vse sloneo na pravem humanizmu, to je na zakladnicah srčne kulture oseb ali tokov. V dobi Napoleonovega vojskovanja po vsej Evropi je tudi rimski papež postal njegov jetnik, vendar je vpliv in veljava papeštva prodrla na vrh, brž ko je Napoleon zaslutil, da nima več varnih tal pod nogami. Ko se je Napoleon vračal iz ponesrečenega pohoda proti Moskvi, ga je v Varšavi ujelo pismo njegovega ambasadorja pri papežu v Rimu. Vpraševal ga je, kako se naj v neki zadevi obnaša do papeža. Odgovoril mu je: „Smatrajte njegovo svetost kot vladarja, ki ima 50.000 mož...“ To bi danes pomenilo, kot da bi imel skladišče atomskih bomb.

Ko se je Napoleonovo vojskovanje nehalo, so na dunajskem kongresu leta 1815 urejali tudi stanje in razvoj mednarodnih povezanosti in je bil tam prejet ter podpisan poseben protokol, ki je določal, naj bo papežev ambasador — nuncij posebej na vseh dvorih dekan celega diplomatskega zbora. In ta protokol še danes velja in se ga držijo vse države, razen v komunističnih deželah (kjer pa je le malo vatikanskih odposlancev), kjer so za dekana diplomatskega zbora odredili diplomata, ki je izmed tujih zastopnikov bil najdlje časa v deželi.

Toda delo ni bilo lahko, niti ne

tedaj, ko je papeški zastopnik opravljal res samo naloge humanizma — to je srčne kulture in ljubezni. Ko še ni bilo med Mosko in Vatikanom rednih diplomatskih stikov, je papež Pij XI poslal v letu 1921 v Rusijo msgra. D'Herbignyja, da bi delil pomoč v splošni lakoti, ki je zajela celo Rusijo. Opravil je ogromno delo humane ljubezni, vendar mu ni bilo dovoljeno, da bi se pozneje kot škof vrnil v Rusijo — njegov ambadorski položaj je bil spoštovan samo dotlej dokler je vršil in delil dela socialne ljubezni, moralo pa je nehati, ko bi bilo treba storiti še korak naprej in nuditi temeljno in najpotrebnejšo pomoč: reševati in deliti ljudem pomoč v duševnih stiskah, v stiskah vesti in čiščenju svobodnega duha. Ko je sklenil razširiti svojo ljubezen na to področje, je mogel papežev odposlanec v Rusijo samo tajno. D'Herbigny je bil tajno posvečen za škofa in je skrivaj hodil v Rusijo posvečevat duhovnike in pomagat Cerkvi v stiski.

Humanizem za ves svet

Moglo bi se reči, da je svet doslej skoraj štirinajst stoletij živel na osnovah humanizma, kakor se je rodil iz antike in ga je krščanstvo potem prekrvasilo z novim vinom. Ta stari humanizem bo ohranil tisto starost, kakor jo je imela Evropa vse doslej, ko je iz tega območja Sredozemlja obvladala ves svet. Ker je bila njena civilizaci-

ja na višku, je nujno tudi narekovala zakone in predpise za zveze med vsemi narodi sveta. Dejansko se je položaj spremenil šele po drugi svetovni vojni, ko so se osvobodili kontinenti ter je vodstvo sveta prevzela Amerika v tekmi s Sovjetsko zvezo, ki pa se petdeset let po oktobrski revoluciji žilavo rine v ospredje, vendar po mnenju vseh poznavavcev še nekaj desetletij Rusija ne bo enakovredna z ameriško višino tako na kulturnem kakor tudi tehničnem področju. Toda vsi smo priče gigantske tekme med obema velikanima, ki se pollaščata vlade nad svetom z oblikami, ki so včasih polne upanja, drugič pa spet privedejo mednarodni položaj na rob propada za vse človeštvo. Še vedno obstoja več ko žgoče vprašanje vojne in miru, vse vrednote duha in svobode tipajo za novimi sredstvi za ohranitev humanizma ali pa vsaj za graditev novega humanizma, ki bi bil sposoben rešiti prave vrednote človeštva v njegovi borbi za vedno isti ideal — za mir med narodi in ljudstvi.

Tekma je zajela ves svet in človeštvo ječi pod pezo takih dogodkov kot je bil npr. sestanek med Johnsonom in Kosyginom v Glasboru v drugi polovici junija 1967, kjer je bilo napovedano, da bo mir rešen; med naraščanjem vojskovanja v Vietnamu so vsi pred ogromnimi ugankami, velik je strah pred grozotami, ki spremljajo čudno državljansko vojsko na Kitajskem, kjer je položaj v rokah

vlade in partije, a nikdo ne ve, zakaj prav ti širijo požar nad celo Kitajsko.

Novo vino za nove posode

Prehajamo v čas, ko so postali zakoni in predpisi preteklega, zgolj v Evropi oblikovani temelji humanizma ničevi in nezmožni nuditi temelje za novi red v svetu. Azija in Afrika nista godni za naš humanizem. Kultura Evrope, stara nad 2000 let, se ne more odpirati narodom v Aziji, Afriki in tudi Južni Ameriki z merili, kakor so veljala v antiki in nato diktirala urejanje predpisov za zdravo mednarodno življenje. Danes je nujno pritegniti v gradbo novega reda duhovne vrednote Azije, Afrike in mogoče celo ostaline starih azteških in inkovskih kulturnih zakladov v Južni Ameriki.

Tekma med dvema, med ZDA in Sovjetsko zvezo, pa se širi na ves svet. Res moreta dva najmočnejša marsikaj vsiliti drugim narodom, toda ni orožja na svetu, ki bi moglo premagati ali zmajčiti duhovne vrednote, ki jih novi kontinenti prinašajo na tehtnico svetovnega miru. Zmage orožja pri prodiranju in uveljavljanju humanizma ne pomenijo mnogo ali celo nič. Stari Rim in Grčija sta propadla zaradi uporabe orožja, a sta se za svoj poraz maščevala, da je ves tedanji znani svet prevzel njune zaklade in zakone za podlago humanizmu, edinemu človeškemu sredstvu za reševanje miru.

Tudi v novem veku bo torej mir-
nurno slonel na podobnem huma-
nizmu, vendar se slednji ne bo več
branil z mlekom sredozemske kul-
ture in s tistim humanizmom, ki
je prejemal glavno moč iz krščan-
stva. Cerkev je danes prva, ki je
spoznala nova znamenja na obzor-
ju in po koncilu začela razglašati,
da gre tokrat za mnogo več: za
novi humanizem je treba novemu
svetu novih, širših duhovnih vi-
rov, ki so se odlikovali daleč na
obrežjih drugih oceanov in morji.
Tak humanizem ne more biti plod
samo krščanskih predložkov, amp-
pak je treba odpreti roke vsem,
ki bodisi kot pogani ali celo never-
niki verujejo v prvenstvo duha v
borbi za reševanje miru med na-
rodi. Način, kako Amerika in Ru-
sija tekmujeta za vodstvo sveta in
za svoje umevanje humanizma, se
izkazuje kot nezadosten; služiti
more ta tekma samo še kot dokaz,
da so politični računi že prešibki,
da bi rešili mir. Podrla se bo sov-
jetska teza, da se bo svet rešil z
uvedbo socialne pravičnosti, ne pa
s pravico, ki bo slonela na svo-
bodi vesti in spoštovanju človeko-
vega dostojanstva in njegove svo-
bode in izhlape! bo kot prešibak
tisti amerikalški idealizem, ki se
ne more izviti iz zgolj materiali-
stičnega pojmovanja sodobne de-
mokracije, prepojene s preveliko
zaverovanostjo v napredek tehni-
ke (plutokracije).

Ko se je Cerkev po koncilu od-
ločila za tolikšno odprtost vsem
narodom in vsem idejnim toko-

vom, je dejansko odprla svetu ši-
rino, kakor ga bo ustvarjal novi,
ves svet objemajoči humanizem.
Pretekli mednarodni red, sloneč
na prejšnjem zgolj evropskem hu-
manizmu, se je čistil in uresniče-
val skozi stoletja in desetletja.
Danes pa je stoletje res komaj ta-
ko dolgo, kakor je bilo nekoč de-
setletje in se danes v enem letu
dogodi toliko, kakor nekoč v dese-
tih letih, vendar nam to ne sme
motiti poti in nam zastirati po-
gled v bodočnost.

Na zunaj se komaj kaj pozna,
kaj vse gradi Cerkev — in njena
diplomacija —, toda odmevi ukrep-
ov in poti Pavla VI. po svetu so
zadoneli med vse narode tako, da
jim je prisluhnil ves svet. Najbrž
nam bo tak preobrat razumljiv
samo tedaj, če se zavemo resnice,
da prodre na vse strani in v vsa
srca tisti, ki širi ljubezen in vero
v bodočnost vsega človeštva ter pri
tem upošteva duhovne dobrine vse-
ga človeštva v enaki meri. Papež
je danes vidni vladar cerkvene
državice — Vatikana, ki je po po-
vršini med najmanjšimi na svetu,
toda njegov mednarodni ugled je
tolik, da ga stavijo v isto vrsto z
državnimi glavarji največjih držav
na svetu.

Nima oboroženih sil in je brez
skladišča atomskih bomb. Njegova
moč nad narodi in kontinenti je v
veličini misli in v vzponu ljubezni
— torej tok novega humanizma, ki
žeji objeti ves svet.

Ruda Jurčec

KONGRES „CERKEV V STISKI“

V Königsteinu v Nemčiji je bil od 3. do 6. avgusta 1967 sedemnajsti kongres „Cerkev v stiski“. Kongresa se je vse dni udeleževalo 340 zastopnikov iz 25 narodov. Poleg teh je glavne referate poslušalo še kakih sto poslušalcev. Iz Argentine je bil na kongresu mons. A. Orehar.

Kongres je otvoril in vodil pomožni škof iz Königsteina prof. dr. Adolf Kindermann.

Med drugimi odličniki so bili na kongresu: škof H. M. Janssen iz Hildesheima; nadškof dr. Platon Kornijljak, eksarh ukrajinskih uniijatov; škof Boleslav Slokans, škof Mjnska in Mohileva (bi' je večkrat zaprt v sovjetski Rusiji, sedaj živi v izgnanstvu), škof Paolo Hnilica; Karel Brummack, član holandskega evangelijskega cerkvenega sveta; prošt dr. Ernest zur Nieden, zastopnik evangelijske Cerkve Hessen-Nassau; nadalje zastopniki pravoslavnih Cerkva; Giuseppe Balbo, zastopnik rimskega sekretariata za nevernike; zastopane so bile tudi nemške škofije, katojske organizacije in zveze.

Sv. oče Pavel VI. je naslovil na kongres pozdravno poslanico v kateri želi kongresu uspeh in mu podelil blagoslov. Pozdrav kongresu je poslal tudi kardinal Pizzardo.

Prvi dan kongresa, 3. avgusta,

je bila ob 8 koncelebrirana sv. maša, pri kateri je imel nagovor na kongresnike P. Alfonz Mitnacht iz Würzburga.

Ob 10 je bila otvoritev kongresa v veliki dvorani kongresnega poslopja. Prvi referat je podal dr. Karel Hahn iz Rima o temi „Prizadevanje za mir po vsem svetu.“

Ob 14.30 v opoldanskem odmoru so v mali dvorani zborovalnega poslopja predvajali film.

Ob 16 je imel drugi referat prof. Franz Scholz iz Fu'de o temi „Cerkev in prizadevanje za svetovni mir.“

V petek, 4. avgusta: ob 14.30 so predvajali film.

Ob 16. je bila diskusijska ura, ki jo je vodil rektor akademije, dr. Pavel Hadrossek. K besedi se je mogel javiti vsak udeleženec kongresa.

Ob 19.15 je bila priložnost za ogled nove šole škofa Neumanna.

Ob 20 so imeli molitveno uro za preganjano Cerkev v kolegijiški cerkvi. Molili so posebej za posamezne preganjane Cerkve v posameznih deželah in tedaj je zastopnik dežele za katero so ravno prosili, dostavil očenaš (vsak v svojem jeziku). Če pa dežela ni imela nobenega navzočega zastopnika, so vsi skupaj zanjo molili očenaš v latinščini. Po molitveni uri je bilo izpostavljeno Najsvejtejši do 22 ure.

V soboto 5. avgusta, ob 8 je bila v kolegijiški cerkvi koncelebrirana sv. maša. Nagovor je imel arhimandrit P. A. Mitnacht.

Komunizem oklepa
človeka. Namesto
križa mu stavi v
srce rdečo zvezdo.
Gradi mu nove to-
varne namesto cer-
kva. Zato je kato-
liška Cerkev v de-
želah za železno
zaveso „Cerkev v
stiski“

Ob 10. je imel prof. dr. Iring Fetscher referat o temi: Ali komunizem prinaša mir.

Ob 12. je bila kratka tiskovna konferenca.

Ob 15.30 diskusijska ura, ki jo je vodil dr. Pavei Roth.

Ob 20. se je začel folklorni večer, ki so ga priredili Ukrajinci.

V nedeljo, 6. avgusta, je bila ob 7.30 slovesna služba božja v bizantinsko slovanskem obredu. Pei je zbor iz Utrechta.

Ob 11. se je vršila zaključna slovesnost z govorom pomožnega škofa Kindermanna o temi: Mir in Cerkev v stiski. Sodeloval je pevski zbor iz Utrechta.

RESOLUCIJE sedemnajstega kongresa „Cerkev v stiski“ od 3. do 6. avgusta 1967:

I. 17. kongres „Cerkev v stiski“ si je izbral za predmet svojih razglabljanj: „Mir in Cerkev v stiski“, ker je prizadevanje za svetovni mir postalo najpoglavitejša naloga našega časa. Samo po pravični ureditvi miru more prenehati preganjanje Cerkve.

II. Vsa poštena prizadevanja za

mir je treba resno upoštevati in jih v jedru preizkusiti.

III. Neprenehna papeževa prizadevanja za ustvarjanje mirovne atmosfere med narodi z vso močjo podpiramo.

IV. Pot do miru vodi preko notranjega dialoga v Cerkvi, preko bratskega sožitja krščanskih verstev, preko pripravljenosti za spravo in po odstranjevanju predsodkov med narodi. Nikdar kršiti pravic drugih.

V. Nikogar ne izključujemo iz naše pripravljenosti za dialog. Pogoji za uspešen dialog so: Poznanje stvari, predmeta dialoga; ljubezen do resnice; modrost; svoboda izražanja in spoštovanje do sobesednika.

VI. Trajna ureditev miru med narodi mora sloneti na resnici, pravičnosti, ljubezni in svobodi.

Kongres „Cerkev v stiski“ zato vse ljudi poziva, da bi te temeljne smernice čim bolj spoznali, jih v vseh življenjskih okoljih spolnjevali in tako služili miru.

Priredil M. Lamovšek

POGLED V ONOSTRANSTVO

Vsi sveti in Verne duše, dva velika spominska dneva v življenju Cerkve, dajeta svoj posebni značaj mesecu novembru. Naš duhovni pogled se usmerja v onostranstvo, v skrivnostni svet večnosti, kamor slehernega človeka ob določeni uri prestavi smrt. Kot ločitev duše od telesa, kot pretrganje sorodnih in prijateljskih vezi je smrt bridka in grenka, zlasti še, kadar pride nenadoma in nepričakovano. Oko vere pa tudi v smrti vidi tolažilne, upopolne poteze. S smrtjo se konča trudapolno zemeljsko romanje. Ona je prehod v novo življenje, kjer se njena oblast konča. Umrljivo življenje na zemlji zaživi po smrti v večnosti v novi, nesmrtni moči.

V ta skrivnostni drugi svet, svet onostranstva, svet večnosti naj romajo v novembru naše verne misli. V luči vere razmišljajmo o skrivnostnih resnicah razodetja, kolikor nam jih je na tem svetu dano umeti: o nebesih, o vicah, o čudovitem občestvu svetnikov. V tem vernem razmišljanju bomo našli veliko tolažbo, veliko upanje, velik notranji mir. In vsega tega

Grob škof. A. B. Jegliča in A. Vovka.

smo v tem nemirnem, napetem življenju našega časa tako zelo potrebni.

NEBESA

V ta kraj, v to stanje večne blaženosti nas vsako leto popeje praznik Vseh svetnikov. V mašni liturgiji se nam odkriva kakor v podobi in ogledalu skrivnostna lepota in sreča blaženega, večnega življenja v Bogu, ki so ga deležne neizmerno množice izvoljenih, iz vseh narodov in rodov in ljudstev in jezikov.

Jezus sam nam slika srečo nebes v čutnih, našim zaznavnim možnostim dostopnih podobah: go-

avori o kraljevskem gradu, o kraljevski svatbi v veličastni dvorani, o veliki večerji prazniško oblečenih svatov, kjer on sam hodi okrog miz in povabljenec streže... Še pri zadnji večerji govori ob blagoslovu obrednega kečiha, da ne bo več pil od sadu vinske trte, dokler ne pride božje kraljestvo. Cudovit je opis nebeškega mesta Jeruzalema in njegovega bogastva v Skrivnem razodetju svetega Janeza (pgl. 21). Seveda pa so to le podobe, vzete iz našega spoznavanja, ki je nujno navezано na naše čute, vendar prijetne, blesteče in vabljive. Zemljani si nebeškega veselja ne moremo predstavljati drugače in Jezus je dobrohotno s tem računal in prav tako Sveti Duh, ki je navdihnil sv. Janeza.

Po veri pa smo poučeni, da je najvišja sreča nebes Bog sam. Gledati Boga iz obličja v obličje, spoznavati ga, kakršen je sam v sebi in kakor on nas spoznava, odkrivati potezo za potezo, v stopnjah, njegovo neskončno lepoto in dobroto, vtapljati se v njegovo božje življenje, občudovati v blaženem strmenju njegove čudovite lastnosti in videti, kako se med seboj dopolnjujejo in so v bistvu ena sama božja narava: njegova ljubezen in pravičnost, njegova vsemogočnost in modrost, njegova svetost in usmiljenje, njegova resničnost in zvestoba, nad vsem, če se sme tako reči, pa njegova neskončna ljubezen, ki je njegovo najgloblje bistvo: „Bog je ljubezen“ (1 Jan 4, 16). V tem gledanju Boga bo naš

razum našel vse, kar si želi spoznati in še več, kot si je na zemlji mogoč želeli. Vsa vprašanja bodo rešena, vsi problemi razvozljeni, vsa znanjaželost naše duše bo v Bogu utešena. To blaženo zadoščanje razuma pa bo našlo svoj odmev v naši volji, v našem srcu, ki se bosta neskončno popolnega Boga, tako neposredno gledanega in spoznanega, oklenila v popolni, najvišji, večni ljubezni, ki je ne bo mogla nikdar več ogrožati ali zlomiti nobena sila. Zveza z Bogom bo popolna, nesmrtna, večna.

Kako bo le vse to mogoče? S svetim Tomažem nam odgovarja katoliška teologija: Bog sam da duši blaženih možnost in sposobnost, da ga morejo gledati, spoznavati in uživati v tako popolni meri. Ta nadnaravni božji dar imenujejo teologi: luč slave. V tej luči da Bog izvoljenim gledati svojo nebeško, božjo, neskončno luč, ki bi je duša s svojimi naravnimi zmoglostmi nikoli ne mogla doseči. Bog sam v svoji neskončni dobroti napolni dušo blaženih in jih naredi deležne svojega lastnega spoznavanja. Naš delež na sami božji naravi, ki se že na zemlji uresničuje po posvečujoči milosti, doseže v nebesih svojo polnost.

Potopljeni v blaženem gledanju in uživanju Boga bomo vendar ohranili vso polnost svoje osebnosti. Bog nas bo prešinjal s svojim življenjem, on sam bo živel v nas, mi pa bomo polnozavestno neskončno srečni živeli v njem. Večni mir, večni pokoj v Bogu, ki

ga želimo in prosimo vernim rajnim, bo v nebesih postal blažena resničnost. Ne bo tam nobene spremembe več, zakaj čas minljivega zemejskega življenja je prešel. V nebesih ni več časa, tam se več ne štejejo ure, dnevi in leta, tam ni več ne preteklosti ne bodočnosti, ampak en sam večni, blaženi „zdaj“. Zato je tudi nemogoče, da bi se kdo te večne blaženosti kdaj naveščal. Kakor je troedini Bog sam v sebi od vekomaj do vekomaj, tako so z njim na vse veke srečni izvoljeni. Kako globoko in lepo je vse to zajel sv. Avguštin v oni svoj rek: „Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler v tebi ne počiva.“

VICE

So začasna postaja na poti v nebesa. Ker je Bog neskončno popoln, neskončno svet, tako da angelj pred njim zakrivajo svoje obličje, je kristjanom lahko umljivo, da je takojšnji vstop v nebesa možen le tistim dušam, ki so popolnoma čiste, proste vseh, tudi najmanjših nepopolnosti. Poznavajoč svojo lastno in splošno človeško slabost, se nam zdi prav verjetno, da je takih duš celo med dobrimi in najboljšimi razmeroma malo. Pri sodbi vsaka duša jasno vidi svoje stanje in v zavesti svojih prestopkov in slabosti sama hrepeni po očiščenju. Ta možnost se ji nudi v vicah, ki jih je ustvaril Bog v svoji pravičnosti in v svo-

jem usmiljenju. Tja gre duša vesela in hvaležna, da ji je ta poslednja možnost posmrtnega očiščenja dana.

Vic si pa ne smemo predstavljati kot temno ječo, kjer ni drugega kot trpljenje in jok in vzdihovanje. V vicah ni obupa in škripanja z zobmi, kakor je po Jezusovi besedi v peklu. Duše v vicah so božje prijateljice, po posvečujoči milosti so božji otroci, od Boga srčno ljubljene in sami polni ljubezni do njega. Prav po tej ljubezni je njihovo zadoščujoče trpljenje omiljeno in oslajeno. Duše v vicah trpijo v odplačilo svojih dolgov s popolno vdanostjo, z ljubeznijo, z veseljem. Seveda si želijo čimprejšnjega odrešenja, vendar bi a nobeno ceno ne hotele vstopiti v nebesa pred popolnim očiščenjem. Vedo pa po sodnem reku večnega Sodnika, da so jim nebesa zagotovljena in ta zavest jih pri vsem trpljenju napolnjuje z nepopisno tolažbo in z najglobljim mirom. Vse te tolažljive misli potrjuje sveta Cerkev sama, ko pri sveti maši, po spremenjenju, moli za božje služabnike in služabnice, ki so šli pred nami v večnost z znamenjem vere in spijo spanje miru... To spanje miru, ta počitek s Kristusom je v spominu Cerkve podoba vic, kjer je pri vsem trpljenju in hrepenenju v dušah tudi nepopisna tolažba v gotovosti večnega zveličanja.

Poleg te tolažbe, ki jih je napolnila že pri sodbi, pa imajo duše v vicah še drugo: našo ljubečo,

usmiljeno pomoč. Po veri poučeni vemo, da se s smrtjo neha čas za služenja. Tako si duše v vicah same z vso ljubeznijo in vdanostjo svojega očiščujočega trpljenja ne morejo nič omiliti ne okrajšati. Vedo pa in tudi okušajo našo ljubečo skrb zanje, ker je Bog v svojem usmiljenju njihovo usodo položil v naše roke. Naše molitve, naša dobra dela, odpustki, zlasti pa spomin pri daritvi svete maše so vernim dušam resnična in dejanska pomoč, ki jim jo Bog po svoji sodbi in volji naklanja, ne kakor bi bil dolžan, ampak po naši prošnji in po svoji dobroti in ljubezni. Gotovo so naše tostranske pomoči v večji meri deležne tiste duše, ki so je bolj vredne. Ni pa v vicah nobene nevoščljivosti, no-

bene nepotrpežljivosti. Vsaka duša se ponižno in vdano vklanja božji volji in ponižno vdana čaka, da pride zaželen trenutek njenega osvobojenja.

Število vernih duš v vicah mora biti zelo veliko. Verjetno je tudi tam množica ki je nihče ne more prešteti, iz vseh narodov in rodov in jezikov, vseh stanov in poklicev. Sveta Cerkev se kot ljubeča mati vseh vernikov pri vsaki maši in v svojih molitvah svojih pokojnih otrok vsak dan spominja. Zato v vicah ni duš, ki bi bile popolnoma pozabljene. In prav na dan Vernih duš Cerkev v tej svoji ljubeči skrbi za rajne v najvišji meri pomnoži svoje posredovanje v njihovo pomoč. V novi uredbi glede odpustkov je sicer odpravila za ta

Duhovniški grobovi na ljubljanskem pokopališču.

dan ponovno dobivanje popolnega odpustka zanje, ker je postavila načelo, da se popolni odpustek redno more dobiti le enkrat na dan; zagotavlja pa nam, da se bo pokojnih v najobilnejši meri spominjala pri sveti maši in jim naklajnala njene neizmerne zveličavne sadove.

Za nas vse je seveda Vernih duš dan vsako leto nov klic, naj ne pozabimo na postavo ljubezni, prijateljstva in verne solidarnosti, ki nas do rajnih obvezuje.

OBČESTVO SVETNIKOV

Ta veličastna resnica, ki jo izpovedujemo v veri, se nam za Vse svete in Verne duše v posebni lepoti razodene. Uči nas, da smo v Kristusu združeni vsi: svetniki v nebesih, duše v vicah in verniki na zemlji. To je celotni Kristus, njegovo skrivnostno telo, katerega udje smo eni in drugi in mu je Kristus glava. Eni so že v nebeški slavi, drugi na poti k njej v očiščevanju, tretji še romarji na zemlji — vsi pa združeni v isti ljubezni do Boga in do bližnjega, pojoč isti slavospev večnemu Bogu. Vsi ti namreč, ki so Kristusu in posedujejo njegovega Duha, skupaj rastejo in se v njem družijo med seboj v eno samo Cerkev (Ef 4, 16). Tako se torej vez z brati, ki so zaspali v Kristusovem miru, nikakor ne pretrga, ampak se po stalni veri Cerkve z medsebojnim posredovanjem duhovnih dobrin celo okrepi. (Koncil o Cerkvi).

Trajno, nepretrgano je to medsebojno duhovno občestvo med tremi velikimi skupinami ene in iste Cerkve. Nevidni, skrivnostni valovi ljubezni povezujejo ene in druge. Ta zavest, da smo v občestvu svetnikov povezani z vsemi verniki na zemlji, z vsemi dušami v vicah in z vsemi svetniki in angeli v nebesih, nas mora napolnjevat z velikim veseljem, tolažbo in zaupanjem. Nikjer in nikoli nismo sami. V borbah in sporih, ki jih je svet poln in zato tudi poln težav in bridkosti, se včasih na to veliko resnico pozablja, pa nam jo zato Cerkev prav v tem mesecu v naše pomirjenje in tolažbo živo kliče v spomin. Občestvo svetnikov je ena temeljnih resnic naše vere, ki nam odkriva čudovito duhovno povezanost božjih otrok, vsega neizmernega božjega ljudstva. V tem občestvu je vsakemu od nas zagotovljena medsebojna pomoč, pa tudi določeno mesto lastnega zveličavnega apostolskega udejstvovanja.

+

Te in podobne misli naj nas spremljajo skozi mesec november, mesec Vseh svetnikov in Vernih duš. Sredi vsakdanjega trdega dela in vseh morečih skrbi naj se naš duh zaupno obrača v onostranstvo, kamor drug za drugim odhajajo naši bratje in sestre, kamor gre neizbežno tudi naša pot. To nam bo pomagalo, da se bo naša življenjska pot srečno končala.

Alojzij Košmerlj

88 60. LETNICE KRONANJA

Tri leta po evharističnem kongresu je romarje na Brezjah globoko pretresel sledeči dogodek. Zakonca Krajnik iz Godešiča sta že četrtič prinesla svojo devetletno hčerko k Mariji Pomagaj, da bi ozdravela. Poldrugo leto prej jo je napadel hud pes, jo podrl na tla, nakar je ohromela, precej oglušela in v rasti zaostala. Zdravniki so izjavili, da je bolezen neozdravljiva in starši so zaupali le še v Marijino pomoč. Pred mašo je šla mati prosit duhovnika, ki je imel obhajati, da bi dekletcu dal le majhen del sv. hostije, ker deklica ne more odpreti ust. Ko je duhovnik obhajal, je mati dekletu z roko odprla usta. Duhovnik jo je obhajal le s četrtinko sv. hostije. Potem je oče položil hčerko na tla in neke ženske so ji podložile nekaj obleke, da ni ležala na golih tleh. Med povzdigovanjem je pa otrok hipoma vstal in zaklical: „Grem k Mariji.“ Dekle je ostalo zdravo.

Kmalu nato so v drugi svetovni vojni zasedli Brezje Nemci. V cerkvi so prepovedali opravljati službo božjo in razgnali oo. frančiška-

ne, le domači brat Finžgar je smel ostati še na Brezjah. Ker je vladal strah za milostno podobo, je ljubljanska škofija ukazala, da jo je treba prinesiti v Ljubljano, kjer takrat še ni bilo Nemcev. Br. Finžgar je podobo vzel, na njeno mesto obesil kopijo, ki jo je že leta 1914 posnel p. Blaž Farčnik. Preoblečen v mizarskega pomočnika je podobo zavil v namizni prt in kot da nosi šipe, je sliko odpejal v Ljubljano, kjer jo je shranil v frančiškanskem samostanu v Šiški. Od tam so jo čez Novo mesto in Karlovec prenesli v frančiškanski samostan na Trsatu in jo tam spravili v cerkvenem arhivu. To je bilo v maju 1941.

Na Trsatu je ostala podoba celi dve leti, do 19. maja 1943. Na Trsatu je bila podoba skrita, kajti ne kaže takšnih vrednosti kazati na javnem prostoru. Po zopetni vrnitvi v Ljubljano so jo spravili v škofovo kapelo, potem pa za kratek obisk še po raznih zavodih in samostanih, dokler niso popolnoma pripravili zanjo oltarja sv. Dizma, kjer je že ob evharističnem

kongresu gostovala. 29. maja popoldne so nesli podobo v spokorni procesiji na Rakovnik. Tiste procesije se je udeležilo 25.000 vernikov in s tolikimi belimi robci so mahali brezjanski Mariji v pozdrav.

Zlati kroni Jezuščka in Marije sta ostali na Brezjah varno skriti. V Ljubljani so izdelali novi, manj dragoceni in z njima so na tistem kronali visoka begunca. Naslednji dan, 30. maja, se je pred brezjansko Marijo posvetila ljubljanska škofija Brezmadežnemu srcu božje Matere. Dan za dnevom so prihajali Ljubljančani in ostali Slovenci zdaj k Mariji Pomagaj v ljubljansko stolnico, ki je postala njen hram. To bivališče je bilo seveda le začasno, zato ni bilo opremljeno z raznimi ex voto-spomini, kot je to navadno na sedežih božjih poti. A velike milosti, ki jih je Marija nudila tedaj trpečim Slovincem, so napisane in shranjene v posebni skrinjici zahvalnih pisem.

Ti zadnji leti druge svetovne vojne je postala ljubljanska stolnica pač najboj obiskana slovenska božja pot. Ko je dve leti pozneje vojska minila so se sicer vrnili oo. frančiškani na Brezje, a za vrnitev milostne podobe so bili prvi časi komunistične vlade preburni. Sicer so na Brezje že prihajali romarji, a zadovoljiti so se morali s kopijo, ki jo je nasikal p. Blaž Farčnik.

Ljubljanski škof

je objavil oglas, v katerem se je spominjal slovesnega sprevoda, v katerem je prišla milostna podoba Marije Pomagaj kot pokroviteljica evharističnega kongresa leta 1935 v Ljubljano. Leta 1941 pa je morala ta podoba na tihem bežati. Od konca majnika 1943 je imela v ljubljanski stolnici dostojen začasen prestol. Zdaj — bližamo se godu svetega Vida leta 1947 — je končno prišel čas, da se vrne Marija na svoj dom, ker so Brezje poseben kraj slovenske ljubezni do Marije. Mnogo je bilo romarjev v zadnjem času, ki so že prišli na Brezje in če bi Marijo Pomagaj še zadrževali, bi ji delali krivico, ker si je sama izbrala Brezje za svoj stalni milostni kraj. A kakor je Marija Pomagaj na tihem odšla, tako se bo brez večjih zunanjih slovesnosti tudi vrnila. Samo Ljubljana se bo od svoje varuhinje primerno poslovila.

Od 12. do 14. junija so bile v stolnici vsako jutro in vsak večer poslovilne pobožnosti. Dne 13. junija so se od Marije posebej poslovili ljubljanski duhovniki. A ves teden je bil nava vernikov iz mesta in z dežele tolikšen, da je bila stolnica zlasti zadnje tri dni mnogo premajhna, da bi mogla vse sprejeti. Po govoru in litanijah v soboto 14. junija so milostno podobo prenesli na veliki oltar stolnice in ji odvzeli začasni kroni; blagoslovili so kopijo (R. Debenjaka?),

jo okronali s tema kronama in jo postavili na oltar sv. Dizma. Po končanih pobožnostih se je množica prepevaje Marijine pesmi pomikala mimo podobe in ji mahala z belimi robci v slovo. Nato so prenesli Marijo Pomagaj v škofovo kapelo in drugo jutro je veliki šentklavžki zvon oznanil, da Marija odhaja.

Na Brezjah je že dosti romarjev čakalo. Ljubljanski prošt in frančiškanski provincial sta podoba nesla skozi cerkev k velikemu oltarju in tedaj je vsa množica ljudi glasno jokala. Pred velikim oltarjem so podoba okronali s pravima kronama, ki sta skriti prestali vse nesreče tistih let, nato prebrali spominsko listino o njenem begu pa vrnitvi. Po slovesni škofovi maši so jo prenesli v milostno kapelico in zapeli zahvalno pesem. Še dolgo so romarji drseli po kolenih okoli milostnega oltarja. Marija Pomagaj je bila spet doma in s svojega prestola deji milosti.

Naknadno so mi prišle v roke Šmarnice za leto 1957, ki jih je spisal p. Henrik Damiš, frančiškan. Iz tega tipkanega spisa povzamem, da je Cranachovo Marijo Pomagaj v 17. stoletju prenesel v Innsbruck nekdanji neposvečeni passauski škof Leopold, brat cesarja Ferdinanda II. in poznejši deželni knez na Tirolskem. Schleich, ki ga omenja Jaßen, je bil pač le grafik. Nadalje poroča p. Damiš, da je škof dr. Jeglič leta 1937 izpovedal, da je nekoč, ko je bil še

študent, pešjal na Brezje neko hudo bolno žensko, kar je mogla biti Marija Tavčar: „Gor sem jo pešjal, nazaj pa je mahnila kar peš.“ P. Damiš tudi bolj natančno opisuje slavnost kronanja na angelško nedeljo 1907.

Marijan Marolt

Dan preganjane Cerkve

Dne 14. septembra 1967 je bil v Fátimi na Portugalskem dan preganjane Cerkve pod predsedstvom praškega nadškofa in kardinala Berana. Ob 7. zjutraj je bil križev pot, pri katerem je pri vsaki postaji molil kak duhovnik iz dežel „molčeče Cerkve“.

Ob 11 je v baziliki koncelebriralo več duhovnikov iz različnih dežel. Pridigal je pater Werenfried van Straaten.

Ob 17 je bilo v dvorani „Modre armade“ zborovanje. Poslušalci so slišali govore hkrati prestavljene v petere jezike.

MOLITVENI NAMEN

Splošni: za spoznavanje in spoštovanje med kristjani in judi.

Misijonski: da bi v Aziji tisti, ki verujejo v Boga, onemogli delavnost brezboštva.

Za domovino: da bi Slovenci vztrajno ohranjali, vedno in povsod, verske in narodne svetinje.

BISTVO KATOLIŠKEGA SOCIALNEGA NAUKA

Mnogi mislijo, da ima katoliška Cerkev do vseh podrobnosti izdelan družbeni red ali sistem, ki je sposoben rešiti vse družbene probleme in urediti človeško družbo na popoln in idealen način. Tako mnenje je zlasti razširjeno med tistimi lagodnimi katoličani, ki zahtevajo od Cerkve rešitev vseh zemeljskih problemov, ne da bi oni kaj pri tem sodelovali.

Toda vedeti je treba, da Cerkev takega družbenega reda ali sistema nima. Uči in poudarja katera so moralne osnove ali načela, na katerih naj se zgradi dobro urejeno družbeno življenje ter tudi pomaga k temu, da se človeška družba gradi in utrjuje v skladu z božjo postavo. V konkretno uporabo ali aplikacijo teh načel pa se v splošnem ne spušča, ker ni to njena naloga. „Posebno poslan-

stvo, ki ga je Kristus zaupal svoji Cerkvi, ni političnega, gospodarskega ali družbenega reda; cilj, katerega ji je določil, spada namreč v verski red.“ Tako pravi pastoralna konstitucija (odstavek 42-2), ki ugotavlja tudi, da Cerkev ni vezana na nobeno posebno obliko človeške kulture ali na politični, gospodarski in socialni red ali sistem (odstavek 42-4).

To stališče Cerkve ni novo. Papež Pij XII je v svojem znanem binkoštnem govoru leta 1941 povedal, da ima Cerkev pravico presojati, ali so *osnove* neke določene družbene ureditve v skladu z nespremenljivim redom, ki ga je Bog, Stvarnik in Odrešenik določil po naravnem pravu in razodetju. Prav tako jasev je v svojih izjavah papež Janez XXIII, ki je v svoji znameniti socialni okrožnici

„Mati in učiteljica“ poudaril, da ima Cerkev svoj *socialni nauk* in tudi socialno deluje, *ne uči pa določene socialnega sistema* (odstavek 6); Cerkev poudarja načela, po katerih je treba preurediti človeško sožitje na gospodarskem in družbenem področju (odstavek 17); iz papeških okrožnic in govorov je treba črpati *smernice in spodbude* za takšno rešitev socialnega vprašanja, ki najbolj ustreza potrebam našega časa (odstavek 50).

Konkretna družbena vprašanja so časovno pogojena. Rešitve teh vprašanj se spreminjajo. Kar je bilo pred nekaj leti še dobro, to je danes že zastarano, neprimerno, celo slabo. Janez XXIII pravi: „Ni mogoče enkrat za vselej določiti, kateri način gospodarstva najbolj odgovarja človeškemu dostojanstvu“ (Mati in učiteljica, odstavek 84).

Res je, da je Cerkev v zgodovini večkrat predlagala konkretne rešitve perečih družbenih vprašanj, toda to se je zgodilo samo zato, ker tisti, ki so bili poklicani, da ta vprašanja rešijo, niso spolnili svoje dolžnosti. Ker se npr. država ni brigala za bolnike, je Cerkev ustanavljala bolnišnice in jih še danes ustanavlja povsod tam (v misijonskih deželah), kjer so potrebne. Ker se ni nihče brigal za gobavce, sirote, starčke, pohabljenec, je Cerkev ustanavljala zavetišča za te reveže. Ker ni država v začetkih industrijalizacije ničesar naredila za delavce, je mora papež

Leon XIII postaviti zahteve po pravični rešitvi delavskega vprašanja. In če v najnovejšem času papež Pavel VI v okrožnici „O delu za razvoj narodov“ govori o pomoči lačnim narodom in konkretno predlaga ustanovitev svetovnega sklada, ki naj se vzdržuje z delom izdatkov za vojaštvo in oboroževanje in pomaga najbednejšim (odst. 51), potem dela to zato, ker razvite in bogate države ničesar ali pa le zelo malo store v boju zoper bedo.

Temelji krščanskega družbenega življenja

Cerkev torej nima določenega družbenega sistema, pač pa poudarja, na katerih temeljih, osnovah ali načelih naj sloni družbeno življenje, da bodo ljudje živeli človeka vredno življenje.

Kateri pa so tisti temelji krščanskega družbenega življenja?

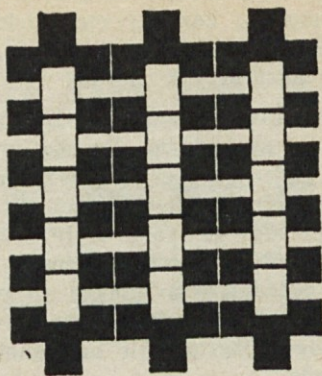
Služba človeka

V predgovoru k pastoralni konstituciji je poudarjeno, da je „človek v središču vsega našega razpravljanja, človek v svoji enoti in celoti, s telesom in dušo, s srcem in vestjo, z razumom in voljo“, (odst. 3). Vse, kar biva na zemlji, je treba naravnati na človeka kot na središče in višek vsega zemeljskega“ (odst. 12). „Zato je treba spoštovati in varovati dostojanstvo človeške osebe, ki je ustvarjena po božji podobi. Človekovo dostojanstvo zahteva, da se člo-

vek pri svojih dejanjih ravna po zavestnem in svobodnem odločanju, to se pravi osebnostno, iz notranje pobude in notranjega nagiba, ne pa pod vplivom slepega notranjega gona ali zgolj pod pritiskom zunanjega siljenja" (odst. 17). Človekovo dostojanstvo mora spoštovati država v vseh svojih odnosih do državljanov, delodajalec v odnosih do delojemalca, vzgojitelj v odnosih do osebe, ki jo vzgaja, skratka: vsakdo mora spoštovati osebno dostojanstvo bližnjega.

Delo

Dalje postavlja Cerkev načela glede dela. Cerkev ne določa, kako naj se neko določeno delo opravlja, ne določa dolžine delovnega časa, ne podrobnosti o plačilu za delo in o drugih vprašanih, ki so v zvezi z delom. Cerkev tudi glede dela postavlja samo načela in sicer evangejska načela o delu. V okrožnici „O delu za razvoj narodov“ pravi Pavel VI: „Bog sam je delo hotel in blagoslovil. Kristus je dal delu vzvišeno dostojanstvo, ko je v Nazaretu delal s svojimi lastnimi rokami. Iz tega za vsakogar sledi dolžnost, da zvesto opravlja delo, pa tudi pravica do dela; naloga družbe pa je, v skladu z dejanskimi družbenimi razmerami, pomagati državljanom, da morejo najti priložnost za zadostno zaposlitev. Delo pa je treba tako nagraditi, da so človeku dane možnosti za dostojno gmetno,

socialno, kulturno in duhovno življenje, upoštevajoč pri tem nalogo in dejansko donosnost dela vsakega posameznika pa tudi položaj podjetja in skupno blaginjo. Celotni potek dela je treba prilagoditi potrebam osebe in njenim oblikam življenja; predvsem se je treba ozirati na družinsko življenje, zlasti kar zadeva mater; in vedno je treba upoštevati spol in starost" (Past. konstit. odst. 67).

Svoboda

Za urejeno družbeno življenje je potrebna svoboda, ki je ena izmed najvažnejših človeških dobrin in je v bistveni zvezi s človeškim dostojanstvom. Bog je človeka ustvaril svobodnega. Zato mora človek uživati svobodo verskega prepričanja in izpovedovanja vere, politično svobodo, ki se izraža predvsem v demokraciji, svobodo združevanja in izražanja svojih misli, svobodo kulturnega delovanja, gospodarskega delovanja zlasti oseb-

ne pobude, svobodo gibanja, izobraževanja, karitativnega delovanja in sploh vsakega delovanja, ki ni v nasprotju z moralo.

Ljudje čutijo žejo po zares polnem in svobodnem, človeka vrednem življenju. Cerkev obsoja vsako krivično kratenje svobode in obsoja tudi vse take vrste državnih ureditev (totalitarizme), ki onemogočajo državljansko ali versko svobodo. Pravični družbeni red je mogoče zgraditi le na temeljih svobode.

Zasebna lastnina

Vprašanje zasebne lastnine je morda tisto vprašanje, glede katerega delajo nekateri Cerkvi največ neupravičenih očitkov. Marksisti (zlasti komunisti) očitajo Cerkvi, da zagovarja absolutno lastninsko pravico tj. pravico, da vsakdo s svojo lastnino razpolaga popolnoma svobodno in brez vsake omejitve. Kapitalistični, veleposestniški konservativni krogi (med njimi so tudi katoličani) pa očitajo Cerkvi, da se njeno stališče — da so namreč z zasebno lastnino združene socialne funkcije — približuje marksističnemu pojmovanju lastnine in da dejansko Cerkev zasebne lastnine ne ščiti. Po mnenju omejenih krogov je pojem „socialne funkcije“ tako nejasen oz. tako širok, da se da z njimi opravičiti vsaka obremenitev in omejitev zasebne lastnine z davki, socializacijo itd.

Kakšno je v resnici stališče Cer-

kve glede zasebne lastnine? Kakor glede ostalih družbenih vprašanj, tako postavlja Cerkev tudi glede zasebne lastnine samo načela. Uporaba teh načel, ki je lahko v različnih razmerah različna, prepušča ljudem in zakonitim oblastem.

Cerkev pravi v Pastoralni Konstituciji: Lastnina pripomore k izražanju osebnosti, zagotavlja vsakomur nujno potrebno področje za osebno in družinsko samostojnost, je razširitev človeške svobode, je vir trdnosti. Ima pa zasebna lastnina tudi socialni značaj in zato je javna oblast dolžna poskrbeti, da ne bi kdo zasebne lastnine zlorabljal zoper *skupno blaginjo* (odstavek 71).

Skupna blaginja je torej merilo za omejevanje zasebne lastnine. „Skupna blaginja včasih terja razlastitev, če kaka področja ovirajo skupno blaginjo“. (O delu za razvoj narodov, odst. 24.)

Cerkev ni nikdar trdila, da je lastninska pravica brezpogojna in absolutna pravica brez omejitve in ustreznih obveznosti do družbe. Nasprotno, učila je in še uči, da so vse stvari ustvarjene za človeka in da ima vsak človek pravico, da na zemlji najde, kar mu je potrebno; vse stvari morajo v pravem sorazmerju pritekati v roke vseh. Vse druge pravice, *tudi lastninska pravica*, so tej podrejene. Zemlja je dana vsem ljudem, ne samo bogatim. Lastninska pravica se ne sme nikoli izvajati na škodo skupne koristi. (O delu za razvoj narodov, odst. 22, 23.)

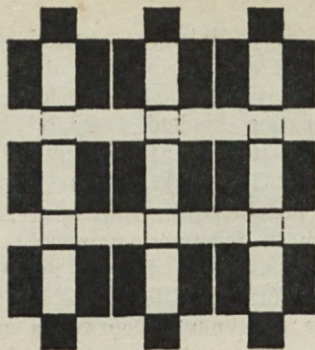
Enakost vseh ljudi in socialna pravičnost

Nadaljnje načelo družbenega življenja je bistvena enakost vseh ljudi. Obdarjeni z dušo in ustvarjenimi po božji podobi, imajo vsi ljudje isto naravo in isti izvor; odrešeni po Kristusu, so poklicani z istim božjim poklicem in določeni za isto božje življenje. Odpraviti je treba sleherno obliko bodisi socialnega bodisi kulturnega zastavljanja v osnovnih pravicah osebe, naj bo zaradi spola, rodu, barve, socialnega položaja, jezika ali vere.

Človeška družba mora biti urejena po načelu socialne pravičnosti. Prevelike gospodarske in družbene neenakosti med člani ali narodi ene same človeške družine resnično zbuja pohujšanje in nasprotujejo socialni pravičnosti, dostojanstvu človeške osebe, pa tudi družbenemu ali mednarodnemu miru. (Pastor. konst. 29.)

Soudeležba pri podjetjih in pri splošnem usmerjanju gospodarstva

Na temelju načel svobode, človeškega dostojanstva, enakosti vseh ljudi in socialne pravičnosti je treba rešiti vprašanje odnosov med delavci in podjetniki. Razliko med tema dvema slojema, ki je bila v začetkih industrializacije ogromna in je rodila razredni boj in krvave revolucije, ki so jih nekateri izrabili v svoje politične namene, je treba kolikor mogoče zmanjša-

ti oz. sploh odpraviti. Pastoralna konstitucija daje v tem pogledu naslednji nasvet: „Zato naj se na načine, ki jih je treba primerno določiti, pospešuje dejavna soudeležba vseh pri upravljanju podjetij; ozirati pa se je treba pri tem na različne naloge vsakogar bodisi da so lastniki bodisi delodajalci, bodisi uradniki, bodisi delavci, in nedotaknjena mora ostati potrebna enotnost delovnega vodstva. Ker pa odločitve o gospodarskih in socialnih razmerah, od katerih zavisí usoda delavcev in njihovih otrok, pogosto ne nastajajo v samem podjetju, temveč na višji ravni, v ustanovah višjega reda, zato je potrebno, da delavci sodelujejo tudi pri takšnih odločitvah, in sicer sebnó ali pa po svobodno izvoljenih zastopnikih.“ (Odst. 68)

Tudi v tem vprašanju Cerkev ne daje konkretnih navodil, kako naj se izpelje ta soudeležba, ampak to soudeležbo samo priporoča kot sredstvo za pravilno razmerje med svobodnimi in svojepravnimi ljudmi.

Stavka in revolucija

Kadar podjetnik — bodisi zasebnik ali država — krši načela o delu, pravični plači, človeškem dostojanstvu, svobodi, socialni pravičnosti itd., tedaj nastane socialni spor. Cerkev, ki se trudi za mir med posamezniki, ljudskimi sloji, narodi in državami, priporoča glede teh socialnih sporov, da se je treba potruditi, da pride do njih mirne poravnave. Čeprav pa se je treba vedno zateči predvsem k iskrenemu razgovoru med strankami, more vendar tudi v današnjih razmerah, *stavka ostati potrebno, čeprav zadnje sredstvo*, da delavci branijo svoje pravice in da se jim izpolnijo njihove pravične zahteve. A čimprej je treba poiskati pota k pogajanju in k razgovoru glede poravnave.“ (Pastor. konst. 68)

Tudi o revoluciji govori Cerkev v okrožnici „O delu za razvoj narodov“, kjer pravi: „Če celj narodi brez najpotrebnejšega žive v taki odvisnosti, ki jim onemogoča vsako pobudo in odgovornost, tudi vsako možnost kulturnega napredka in udeležbe pri socialnem in političnem življenju, tedaj je res velika skušnjava, da se s silo zavrne taka krivica nad človeškim dostojanstvom.“

„In vendar vemo,“ — nadaljuje okrožnica „revolucionarni upor — razen kadar bi očitno in dolgotrajno nasilje hudo prizadelo osnovne

človečanske pravice in bi nevarno škodovalo skupni blaginji dežele — rodi nove krivice, prinaša nova nesoglasja in povzroča nova razdejanja. Ne gre torej, da bi resnično zlo pobijali za ceno še hujše nesreče.“ (Odst. 30, 31)

Vidimo torej, da smatra Cerkev revolucijo za nesrečo, ki povzroča krivice, nesoglasja in razdejanja, toda Cerkev je mnenja, da *revolucionarni upor ni krivičen*, kadar hoče ljudstvo odstraniti očitno in dolgotrajno nasilje, ki hudo prizadeva osnovne človečanske pravice in nevarno škoduje skupni blaginji.

Sklep

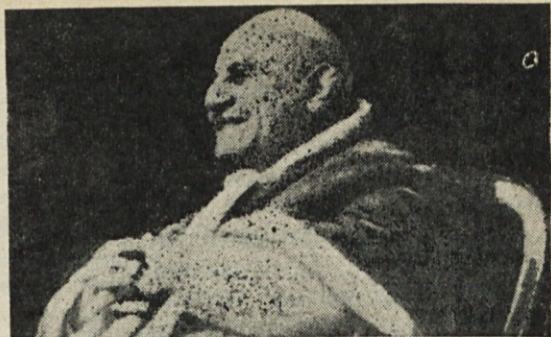
Označili smo bistvena načela katoliškega družbenega nauka. Kako se in kako se bodo ta načela uporabljala v konkretnem vsakdanjem življenju, je odvisno od vseh katoličanov. Posebno nalogo pri aplikaciji gornjih načel imajo katoliški javni delavci: državniki, politiki, podjetniki, gospodarstveniki, sindikalni voditelji itd. Cerkev je storila svoje, da nam je dala načela. Sedaj pa je potrebno, da uredniškim naročilo Pavla VI v okrožnici „O delu za razvoj narodov“, ki v odstavku 81 pravi: *Laiki morajo sprejeti njim pripadajočo nalogo: prenovitev časnega reda na zemlji.*“

Rudolf Smersu

Človek je začetnik, središče in cilj vsega gospodarsko-družbenega življenja.

II. vat. koncil v Konstituciji o Cerkvi v sedanjem svetu.

Iz dnevnika Janeza XXIII.

Semeniščnik Angel Jožef Roncalli odide v Rim

V opombah k dnevniku smo že doslej omenjali najnujnejše življenjske podatke mladega Angela Roncallija. Naj tu nekatere stvari zaradi lažjega umevanja dnevnika ponovimo, nekaj stvari pa dodamo.

Angel Jožef Roncalli se je rodil v župniji Sotto il Monte v kraju Brusico 25. novembra 1881. Isti dan so ga nesli h krstu.

Leta 1888 je kot sedemleten deček prejel prvo sv. obhajilo, kar je bilo nekaj izrednega za tiste čase.

13. februarja mu je domač škof Kajetan Kamil Guindani podelil zakrament sv. birme v kraju Carvico.

Od leta 1892 do 1895 je bil gojenec malega semenišča v Bergamu. Od leta 1895 pa do leta 1900 je bil prav tako v Bergamu v velikem semenišču do drugega letnika bogoslovja.

Na praznik rojstva sv. Janeza Krstnika je s tonzuro prejel kleriško obleko. Leta 1896 je začel pisati dnevnik.

Leta 1897 si je prvič zapisal posebne sklepe glede kreposti čistosti.

3. julija 1898 je postal vratar in bravec.

28. avgusta istega leta se je v kraju Sant'Alessandro in Colonna za šestnajststoletnico smrti sv. Aleksandra, nebeškega zaščitnika bergamskega, udeležil slovesne pontifikalne maše in slišal homilijo kardinala Jožefa Sarto, beneškega patriarha.

25. septembra istega leta je umrl Francišek Rebuzzini, župnik v Sotto il Monte.

25. junija 1899 je prejel druga dva nižja redova: red zarotovavca in red akolita.

Meseca septembra 1899 se je v kraju Ghiaie di Bonate Sopra, pri Aleksandru Locatelliju prvič v življenju srečal z msgr. Jakobom Marijo Radini Tedesohijem, s katerim je bil potem v prvih letih duhovništva tako tesno povezan in ga ni mogel nikoli pozabiti.

Meseca februarja 1900 je opravil duhovne vaje v bergamskem semenišču.

27. februarja 1900 se je z vso rešnostjo posvetil presv. Srcu Jezusovemu.

Meseca septembra 1900 je za sveto leto romal v Rim. 20. septembra je šel na Marijino božjo pot v Loreto, odtam pa še v Assisi.

4. januarja leta 1901 ob pol sedmih zjutraj pa je iz bergamskega semenišča dospel v rimsko veliko semenišče, v zavod Apollinare. Že leta 1640 je kanonik msgr. Cerasola ustanovil posebno glavnicu za bergamsko semenišče v Rimu. Začelo pa se je šele leta 1729. Že nekako 100 let pa je to bergamsko semenišče združeno z rimskim semeniščem. Z omenjeno glavnicu more tako v Rimu študirati bogoslovne nauke od 10 do 15 bergamskih semeniščnikov. Upraviteljica te pobožne ustanove je posebna bratovščina za Bergamce, ki živijo v Rimu; bergamski škof ji predloži imena semeniščnikov, bratovščina pa prevzame gospodarsko skrb zanje.

Ker je bil Angel Jožef še mlad, je v Rimu začel kar spet s prvim letnikom bogoslovja. Njegova bergamska druga v semenišču sta bila Ahil Ballini iz Boltiere ter Viljem Carozzi iz Curnasco.

10. januarja 1901 je bil v Zavodu za širjenje vere na španskem trgu (Piazza di Spagna) navzoč pri akademiji, ki so jo v več jezikih priredili v čast Kristusu Orešeniku.

31. januarja pa je šel v baziliko dvanajsterih apostolov, kjer so izvajali oratorij „Il Natale“, delo zna-

menitega glasbenika Lavrencija Perosija.

16. februarja 1901 je obiskal katakombe sv. Kalista. Prav ta dan si je začel pisati v tisti zvežčič, kamor si je že prej zapisal navodila sv. Frančiška Saleškega življenjska navodila glede razmerja do drugih. Ti zapiski pa so v tesni zvezi z zapiski, ki jih je napravil ob prvi rimski duhovni obnovi, 28. aprila 1901. Saj je na koncu res tudi ta datum zapisal.

25. junija 1901 je napravil tako imenovani bakalavreat iz teologije, to je prva stopnja akademskega dostojanstva.

Na god sv. apostola Andreja (30. novembra) 1900 pa je moral k vojakom. Dodeljen je bil v 73. infanterijo lombardske brigade, ki je imela svoje prostore v Bergamu v vojašnici kralja Humberta I.

Tako bomo sedaj bolje razumeli dvojni zapisnik o duhovnem življenju iz leta 1901.

V letu Gospodovem 1901. Vtisi, čustva, spomini Pri sv. Kalistu, 16. februarja 1901

Morda nikdar, odkar sem v Rimu, nisem okusil večje tolažbe kakor to jutro v katakombah svetega Kalista. O, koliko dobrega sta mi naredili sveta maša in presveto obhajilo v v tistih zavutih hodnikih, ki jih je posvetilo toliko slavnih mučencev, toliko neustrašenih spoznavavcev vere. Tam v tistih ozkih in temnih votlinah pred podobami mojega Odrešenika Jezusa, slikanimi na presni

omet, ki so gledale toliko vzdihov, toliko solz, toliko krščanskega poguma, so se mi takrat, ko sem pritiskal k sebi Kruh močnih, zbudila čustva, da sem se raznežil in jokal iz srca. Bilo je rajsko videnje, kamor sem se zamaknil. Tam sem videl okoli sebe Kristusove bojavnike, kako molijo, in kako so iz ust najvišjega Pastirja prihajale besede večnega življenja; slišal sem njihove prošnje glasove, njihove pesmi ljubezni in upanja, njihove žalostne pozdrave. Mislim sem na toliko papežev, ki so tamkaj osrčevali vernike k vztrajnosti, ko so jim kazali proti nebesom, na toliko duhovnikov, na toliko mož in žena, na toliko mladeničev, ki so drug drugega tolažili, vžigali v sebi živi ogenj svete ljubezni do Jezusa, da bi neustrašeno šli nasproti kaznim, mukam in smrti. O Tarzicij, junak mladih let, o Cecilija, čudež srčnosti, izbrana cvetka čistosti, kako sem se vaju spominjal! Zakaj jaz nisem tak, kot sta bila vidva? Pa vendar čutim živo, najbolj vroče hrepenenje po tem. Sanjam o dnevu in zdihujem po njem, ko mi bo dano izpričati mojemu sladkemu ljubljencu Jezusu vero in ljubezen. Ali je to morda samo moja domišljavost? To je mogoče; toda vsaj želim, da ne bi bila. Naj me vaš zgled in vaša priprošnja spodbujata, da se bom popolnoma odpovedal samemu sebi, da bom zmagal samoljubje in potem dosegel zmago nad Kristusovimi sovražniki, z zmago pa zveličanje toliko duš, ki so daleč od hleva in Srca hvaljenega Jezusa, najvišjega Pastirja.

Rim, tretja povelikonočna nedelja,
28. aprila 1901. Duhovna obnova

To je prva duhovna obnova, ki jo opravljam, odkar sem v Rimu. Kako je z menoj? Res se ne morem pritoževati zaradi Jezusovih milosti, neizrekljivih tolažb, srečnih trenutkov, ki na splošno vplivajo in se raztezajo tudi na vse drugo. Glede sebe pa moramo priznati, da se dejansko nisem spremenil od prejšnjega. V meni so kar najbolj vroče želje, da bi zares vsaj nekoliko dobro opravljal svoje stvari, da bi ljubil svojega Gospoda, kakor se spodobi. Morda gojim doslej preveč pretirane želje, ki niso vedno brez samoljubja, da bi študiral, da bi se mnogo naučil, da bi si nakopičil veliko znanja in po tej poti, ki je sedaj postala ena izmed najbolj glavnih poti, pridobival duše Kristusu. Dejansko pa mi vendar manjka še veliko stvari. Pred vsem resnična skrb, da bi, kakor je primerno, opravljal premišljevanje, molil rožni venec, porabil splošno in posebno izpraševanje vesti, da bi vsak dan bolj napredoval v odtrganju od samega sebe, v združenju z Bogom ter v vaji v resnični kreposti.

Reči morem, da tu v Rimu ničesar ne pogrešam. Če hočem, ne manjkajo niti priložnosti, da bi pogoltnil kak grizljaj, ki ni preveč všeč samoljubju, in se v kaki majhni stvarici mrtvičil. Treba je torej, da se navdušim z novo silo in svoje stvari nekoliko sistematično uredim. Zato bom odslej zelo dobro gledal na naslednje točke: Predvsem si bom prizadeval, da bom vedno, z najve-

čjo pridnostjo in z uspehom ter s praktičnimi sklepi za tisti dan opravljal premišljevanje, kar bo tudi predmet posebnega izpraševanja vesti. Čez dan pa bom kar najbolj pogosto ponavljal zdihljaje, posebno v šoli in pri učenju. Dalje bom sveti rožni venec v bližajočem se mesecu maju vzel kot predmet vdane pobožnosti do naše Gospe. Nikdar ne misliti na študij neposredno pred opravljanjem teh vaj. Opravljati s posebno gorečnostjo in skromnostjo obisk presvetega Rešnjega telesa. Predvsem pa s kar največjo čuječnostjo brzdati oči na sprehodu, zlasti na nekaterih širokih mestnih ulicah. Po sprehodu in sicer točno pred večernim učenjem nikdar ne opustiti posebnega izpraševanja vesti, ki se bo sukalo okoli uporabljanja jezika in okoli samoljubja.

O moj dobri sveti Jožef, ta dan Cerkev poveličuje tvoje mogočno varstvo; tebi ponovno posvetim sam sebe popolnoma, tebi priporočim te svoje sklepe. Naj bi se jih po tvoji priprošnji držal! Posebno te prosim za milost zbranosti v molitvah in za vajo v notranjem življenju, ki ga na tebi občudujem. Podeli mi jo, prosim te, jaz pa bom nadaljeval s tem, da ti bom hotel dobro; in storil bom, da te bodo tudi drugi ljubili, da bodo vsi mogli biti deležni izbranih milosti tvojega slavnega varstva. Tako bodi! Beate Ioseph, fac me innocuam decurrere vitam, sitque semper tuo tuta patrocinio! — Blaženi Jožef, daj da bom nedolžno živel in da bom po tvoji priprošnji vedno varen!

Opomba: Zadnji zdihljaj je bil nekoč v stopniškem spevu na praznik varstva sv. Jožefa; ostal je tudi v stopniškem spevu na praznik sv. Jožefa Delavca. Seveda je tam v množini.

Bo še
Poslovenil dr. F. Žakelj

SVETOVNE NOVICE

Kdaj so prikazovanja resnična?

Italijanski Osservatore della Domenica poroča, da je glede 25 Marijinih prikazovanj, ki naj bi se zgodila v dobi od 1931 do 1950, Cerkev v 18 primerih odločno rekla „ne“, za večino drugih pa še nadaljujejo s preiskavo. Iz tega je razvidno, kako je Cerkev previdna v svoji sodbi, preden prizna kako prikazovanje za resnično.

Tako kot muslimani

Pakistanska vlada je omilila za menjalne predpise glede denarja za katoličane, ki želijo obiskati Fatimo in druge svete kraje. Vlada odredba poudarja: katoličani, ki želijo romati v Fatimo, naj uživajo iste pravice kakor muslimani, kadar ti obiščejo svoje versko središče Meko.

Posvet Indije s sv. očetom

Indijski minister za zdravstvo in družinsko načrtovanje, S. Chandra-sekhar, je bil v začetku junija sprejet pri Pavlu VI. v privatni avdienci. Ob tej priložnosti je minister papežu sporočil, da mu bo indijska vlada predložila posebno spomenico o vprašanju družinskega načrtovanja v Indiji, kjer je to vprašanje še prav posebno kočljivo in težavno.

12. Poglavje: Dodatek k „Povesti duše“ Male Cvetke

(Po spominih napisale redovnice po smrti svetnice)

Začudena nad toliko krepostnostjo se je šla sestra obdolžit svoje nepopolnosti predstojnici. Pri tem kar ni vedela, kako bi prehvalila ponižnost in potrpežljivost sestre Terezije.

Ko je naša „kraljična“ zapustila zemljo in odšla v kraljestvo svojega ženina, se je ta sestra z veliko vero v njeno moč pri Bogu z glavo dotaknila njenih ledenih nog in jo pro-

sila odpuščanja za nekdanji pregrešek. V istem hipu je bila ozdravljena možganske slabokrvnosti, zaradi katere že več let ni mogla ne brati ne opravljati premišljevalne molitve.

Terezija ni nikdar bežala pred ponižanji, temveč jih je nasprotno celo iskala. Tako se je sama ponudila v pomoč pri delu neki sestri, o kateri je bilo znano, kako težko ji je ustreči. Velikodušna ponudba je

bila sprejeta. Ko je nekega dne ravno prejela vrsto očitkov od te sestre, jo je neka novinka vprašala, zakaj je tako vesela. Kako se je čudila nad Terezijinim odgovorom: „Sestra N. N. mi je ravnokar povedala nekaj neprijetnih stvari. Pripravila mi je veliko veselje. Zdaj bi jo samo še rada srečala, da bi se ji mogla nasmehnuti.“ V istem trenutku je omenjena sestra potrkala na vrata in novinka je bila priča, kako odpuščajo svetniki.

„Lavalala sem takodaleč nad vsem zemskim, da so me ponižanja samo krepila“, je dejala nekoč pozneje.

V bolezni se je pokazala

K vsem tem krepostim se je pridružila še izredna srčnost. Od svojega vstopa v Karmel s petnajstimi leti je smela z izjemo posta izpolnjevati vsa naša stroga pravila. Včasih so sonovinke opazile njeno bledico in skušale doseči, da bi bila oproščena nočnega brevirja ali pa od zgodnjega vstajanja. Toda mati priorica^o ni nikdar pristala na to, češ „z dušo takšnega kova se ne sme ravnati kot z otrokom; spregledi niso zanjo. Njej daje Bog moč. Sicer pa, če je bolna, naj pride in pove“.

Toda sveta Terezija Deteta Jezusa se je držala načela, da „ne toži, če nisi na koncu svojih moči“. Kolikokrat je šla k jutranjicam na pol vrtoglava ali pa jo je hudo bolela glava. „Še lahko hodim,“ si je govorila, „torej moram izpolniti svojo dolžnost!“ S to voljo je vršila naravnost junaška dejanja.

Kaj je raje jedla?

Njen občutljivi želodec se je le s težavo privadil težki hrani v Karmelu. Nekateri jedi so ji naravnost škodile, a znala je to tako prikrijevati, da ni tega nikoli nihče opazil. Ena od redovnic, ki je v obednici sedela poleg nje, je izpovedala, da je zaman poskušala ugotoviti, katere jedi je imela rajši. Zato so ji sestre kuharice videč, kako je z vsem zadovoljna, redno postregle z ostanki.

Šele v njeni zadnji bolezni se je razodelo vse njeno premagovanje v jedi. Ukazano ji je namreč bilo, da pove, katere jedi ji škodijo.

„Kadar Jezus hoče, da trpimo,“ je dejala tedaj, „je treba trpljenje sprejeti. Ko je bila za ‘gospodinjo’ v kuhinji moja sestra Marija Presvetega Srca (njena sestra Marija), je materinsko nežno skušala zame skrbeti. Vsi so mislili, kako zelo da se mi streže. In vendar koliko samopremagovanja! Stregla mi je namreč po svojem okusu, ki pa je bil mojemu ravno nasproten.“

Premagovala se je v vsem. Kot da bi šlo za nekaj dolžnega, je jemala zase vse težko in manj prijetno. Dala je Bogu vse, za kar jo je prosil, ne da bi pri tem gledala nase.

„Kot postulanti,“ tako pripoveduje sama, „so mi bila zelo težka nekatera zunanja mrtvičenja, ki so v navadi v našem redu. Vendar temu odporu nisem nikdar popustila. Zdelo se mi je, kot da me Križani z

vрта proseče gleda in moleduje za te žrtve.“

V svoji prizadevnosti je storila vse, kar ji je mati priorica priporočila. Bila je zvesta tudi najmanjšim pravilom, ki delajo redovniško življenje tako zaslužno. Ko je neka že starejša sestra opazila to njeno izredno zvestobo, jo je začela imeti za svetnico.

Telesnih pokoril, ki jih niso naglala pravila, sestra Terezija skoro ni opravljala. Sveti Duh ji je dal spoznati, da zatajevanje duha in srca človeka neprimerno bolj posvečuje. Kljub temu je nekoč zbolela, ker se ji je majhen križec zajedel v meso. „Zaradi takšne malenkosti gotovo ne bi zbolela,“ je pozneje dejala, „a Bog mi je s tem hotel pokazati, da telesna mrtvičenja svetnikov niso zame, ne za majhne duše, ki bodo hodile po poti ‚troštva‘.“

Mraz — najhujša pokora

Mraz ji je bila najhujša telesna pokora, ki jo je morala prestajati v Karmelu. Pozimi namreč celice niso bile zakurjene. Lahko si predstavljamo, kaj je moral prestati ta nežni otrok v dolgih zimah mrzle Normandije, v vlažnem podnebnju v Liesuxu.

Potem ko je božja služabnica v najhujšem mrazu čez dan zmrzovala, se je šla zvečer po jutranjicah za nekaj trenutkov pogret v skupno sobo. Na poti do svoje celice pa je morala kakšnih petdeset metrov po odprtem hodniku in je bila tako spet izpostavljena mrazu. Na vsej ostali poti do celice, po stopnicah in mr-

zlem notranjem hodniku, je zgubila še tisto malo toplote, ki jo je ujeila v skupni sobi.

Bog noče takšne pokore

Zavita v dve revni odeji je nato legla na slamnico. Večkrat ni mogla zaspati in se tako tudi ne odpočiti. Pogosto je vso noč pretrepetala od mraza, ne da bi mogla zatisniti oči. Hitro bi ji bilo olajšano, če bi že takoj v prvih letih govorila o tem z učiteljico novink. A je rajši brez pritoževanja sprejela to težko trpljenje. Odkrila ga je šele na smrti ni postelji s temile značilnim besedami: „Telesno sem v vsem svojem redovniškem življenju največ trpela zaradi mraza. Trpljenje je bilo tako strašno, da sem mislila, da bom umrla.“

Velikodušno in veselo je vzela nase to težko pokoro. Vendar pa je ob tej priložnosti s svetnikom lastno modrostjo spoštljivo in skromno dala vedeti, da Bog takšno izredno pokoro sicer dopušča, da mu pa ni všeč in da bi bilo zato prav, če bi jo v prihodnje omilili. Bila je mnenja, da je treba pri redovniških pravilih upoštevati različna podnebja in tudi različne značaje. Vsako drugačno ravnanje da bi bilo proti pameti.

Znamenja ženinevega prihoda

Poznamo že povabilo onega prvega petka (ki je bil 1896. leta 3. aprila), ko je svetnica, kot sama pravi, zaslišala „nekšno daljno šuštenje, znanilo ženinevega prihoda.“ A minuti so morali še dolgi, trpljenja polni meseci, preden je prišla blažena ura ločitve.

Terezija je tisti veliki petek zna-
la tako dobro prepričati mater pred-
nico, da naj ne pripisuje bruhanju
krvi posebne važnosti, da ji je le-ta
dovolila vse spokorne vaje, ki jih
pravila predpisujejo za ta dan. Ni
slutila kako resno je bilo Terezijino
stanje. Popoldne je čistila okna. No-
vinka je opazila, kako bleda je bila
in kako kljub običajni moči vsa iz-
črpana. Ker je imela sestro Terezijo
posebno rada, so jo ob tem prizoru
polile solze in vsa objokana jo je
prosila dovoljenja, da ji pri predstoj-
nici izprosi kakšno olajšavo. A mla-
da učiteljica novink ji je to strogo
prepovedala, češ da rada prenaša to
majhno utrujenost na dan, ko je Je-
zus toliko zanjo trpel.

Njene sestre so zvedele za ta na-
pad šele meseca maja 1897. In ko
ji je mati Agneza Jezusova rahlo
poočitala, zakaj ji je bolezen tako
prikrivala, je Terezija vzkliknila:
„Draga mamica, Boga zahvalite za
to! Preveč žalostni bi bili če bi ve-
deli, kakšno je bilo moje stanje in
kako malo oskrbe sem imela.“

Kmalu je nadležni kašelji, ki kar
ni hotel jenjati, resno zaskrbel ma-
ter prednico. Poskrbela je, da je bo-
žja služabnica začela dobivati krep-
čilna zdravila in tako je kašelji za
nekaj mesecev res izginil.

Ob tej priložnosti je naša draga
sestra dejala: „Vidim, da me bole-
zen vse prepočasi vodi v nebesa ra-
čunam bolj z ljubeznijo.“

Ker bi se zelo rada odzvala va-
bilu Karmela v Hanoju, kamor so
jo ponovno vabili, je začela opravljati
devetdnevnic⁷ v čast božjemu

služabniku Téofanu Vénardu⁸, za
popolno ozdravljenje. Uspeh je bil
ravno nasproten. Po devetdnevnic⁷ se
ji je bolezen le še poslabšala.

Kot nekoč Jezus je tudi ona naj-
prej hodila po svetu deleč dobrote,
nato je bil kot Njega tudi njen de-
leč pozaba in prezir; sedaj pa je mo-
rala za Njim še na težko pot Kal-
varije.

Ker se je predstojnica že nekako
navadila na Terezijino trpljenje, in
tudi na njen pogum v trpljenju, ji
ni branila opravljati skupnih vaj, če-
prav so jo nekatere izredno utrujale.

Ubog⁹ otrok se je moral vsak ve-
čer sam mučiti po stopnicah do ce-
lice. Na vsaki stopnici se je usta-
vila, da si oddahne in tako je le z
veliko muko prišla do celice. Ta pot
jo je tako izčrpala, da je potem po-
trebovala celo uro, da se je razpra-
vila. Tako je pozneje sama priznala.
Po takih naporih je končno legla na
trdo slamnico, kjer naj bi se spo-
čila.

Tudi noči so bile zelo hude. To-
da ko so jo vprašali, če potrebuje
morda kakšno pomoč v takšnih urah
trpljenja, je odgovorila: „Ne, še ve-
sela sem, da je moja celica daleč od
drugih, me vsaj nihče ne sliši. Prav
zadovoljna sem, da morem trpeti sa-
ma. Če me kdo pomiluje ali mi kako
drugače izkazuje pozornost, je mo-
ja sreča mimo.“

„Ljubezniva je, ampak...“

Pogosto so jo zdravili s takoime-
novanim peklenskim kamnom. Neke-
ga dne je po takšnem bolečem zdra-

vljenju počivala v razvedrilni sobi. Tedaj je iz bližnje kuhinje slišala tele besede neke sestre: „Sestra Terezija Deteta Jezusa bo kmalu umrla. Radovedna sem, kaj nam bo častita mati po njeni smrti mogla povedati o njej. Verjetno bo precej v zadregi. Ljubezniva je naša sestrica žp, storila pa ni nič omembe vrednega.“

„Če bi gradili na ljudi!“

Sestra bolničarka, ki je vse to slišala, je dejala svetnici: „Kakšno razočaranje bi doživeli v tem trenutku, če bi gradili na mnenje ljudi!“

„Človeške sodbe! K sreči mi je Bog dal milost, da se za mnenje ljudi nikdar nisem menila. Poslušajte majhno doživetje, ob katerem sem dokončno spoznala, koliko je takšno mnenje vredno. Nekaj dni po preobleki sem prišla po nekem opravljenem k častiti materi. Neka laiška sestra, ki je bila ravno pri njej v sobi, je dejala: ‘Mati, ta novinka vam dela pa čast. Kako dobro izgleda! Vse kaže, da bo dolgo lahko izpolnjevala samostanska pravila.’ Takšnega poklona sem bila seveda vsa vesela. Tedaj pa vstopi neka korna sestra in mi pravi: ‘Uboga sestra Terezija Deteta Jezusa! Imam vtis, da ste zelo utrujeni. Tako slabo izgledate, da je človeka kar strah. Če bo šlo tako na-

prej, ne boste dolgo izpolnjevali naših pravil.’ Bila sem stara komaj šestnajst let, a ta majhen dogodek mi je tako koristil, da se od tedaj naprej nisem več menila za tako menjljiva mnenja ljudi.“

„Pravijo, da niste nikoli bogve kaj trpeli.“ Terezija se je rahlo nasmejala, nato pa pokazala na kozarec rdeče tekočine in dejala: „Vidite ta kozarec? Vi morda mislite, da gre za najboljši liker, v resnici je pa to moje najbolj grenko zdravilo. To je podoba mojega življenja. Drugim se zdi, da je bilo vedno prijetno, vedno nasmejano. Mislili so, da pijem sladak, izbran liker, ko sem v resnici pila le grenkost. Grenkost — in vendar moje življenje ni bilo grenko, kajti znala sem spremeniti vso grenkost v veselje.“

„Tudi zdajle veliko trpite, kajne?“

„Da, a saj sem si to tako želela!“

Novinke so ji govorile: „Kako nam je hudo, ko trpite in boste morali trpeti morda še več!“

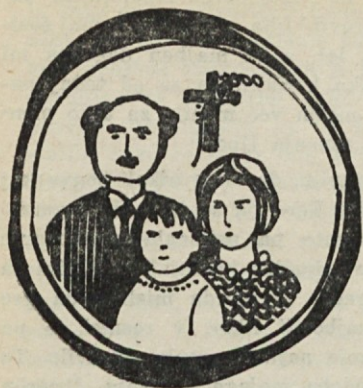
6) Mati Marija Gonzaga, umrla 17. decembra 1904, v starosti 71 let.

7) V novembru 1896.

8) Proglašen blaženim 2. maja 1909.

(Nadaljevanje na str. 635)

„Da, čutim, tudi če bi imela na vesti vse grehe, ki jih je mogoče zagrešiti, bi se s srcem, strtim od kesanja, vrgla Jezusu v naročje, ker vem, kako ljubi izgubljenega sina, ki se vrne k njemu.“ (Mala Cvetka).

v družini

- Pod tem božjim soncem
- Očetovi zapiski
- Malenkosti
- Otrok potrebuje družino in življenje v njej
- Dopisujemo si: Dragi nepoznani prijatelj!

Pod tem božjim soncem

Neminljivi blišč naših praznikov odseva v naši notranji zbranosti in sprostivni. Mnoge vezi, ki so nas s tako čudovito močjo utrjevale, se znova javljajo in nas vse zajemajo. Spomini, skoro bi že lahko rekli iz davnih dni, so zopet oživali in nam vrnili podobo časa. Čeravno se je nekoč življenje v družini drugače oblikovalo, opazujemo v tej razgibanj sedanosti, da nastaja v nas, če ni prave zbranosti, neka duhovna praznina.

Danes, ko se odnosi družine do zunanjega sveta spreminjajo, se je le-ta strnila še bolj okrog tihega, domačega ognjišča, kjer se odigrava

vse njeno življenje in kamor imajo dostop le redki izbranci. Upoštevati je treba, da je družina v današnjem času močno izpostavljena raznim nevarnostim in sicer vsak član na svoj način: oče, žena-mati in otroci. Ogrožena od teh zunanjih pogubnih vplivov skuša v stalnem, resnem prizadevanju poiskati varne temelje v tem hitro se menjajočem svetu in v njem utrditi svoj obstanek.

Lahko se poruši domače ognjišče, a marsikdo bo še vedno skušal na naplavinah samih bežnih spominov, ki so ga nekoč vezali na družino, najti novo zaklonišče, nov svet mirnega, srečnejšega življenja pod tem ljubim božjim soncem.

Včasih se mu po dolgih letih ponovno porodi hrepenenje po nekdanji družinski zbranosti, ki mu je nekoč bila vir vse sreče ter se mu odkrije v duši svetla sled, ki ga bo vodila nazaj v naročje domačega krova.

Tudi izgubljeni sin je po svojem brodomu v tujini našel pot nazaj v očetno hišo.

Žena ali mati je tista, ki zna s svojo blago ubranostjo in milino ustvariti in posredovati svoji družini mir in sproščeno veselje, ki ga „svet ne more dati“. V vseh časih so imeli ženo ali mater za središče in izvor duhovne rasti v družini. V takih družinah se v otrokih že zgodaj oblikujejo pogledi na njihovo prihodnost.

Pri ustvarjanju družinske zbranosti naj sodeluje tudi mož ali oče. Kljub izgubi mnogih mladostnih let, kljub novemu življenjskemu redu, ki se mu mora v tujini prilagoditi, se oče ne more odtegniti svojim družinskim dolžnostim in stati ob strani.

Ni dvoma, da je vsakemu človeku sreča njegov življenjski cilj. V tihoti odmaknjenega sveta mu postaja ta doseg še bolj očitni, v trenutkih zbranosti ga šele dojame v svoji očiščeni duši. Nasproti težkim resničnostim življenja, ki so nujne spremljevalke njegove usodne dediščine, postavlja tak človek svet idealov, svet čistega veselja, ki nima cene, ne tržne vrednosti. Kjer ni vrednote, te edine resničnosti, človek ne občuti v sebi te sreče, tega zaklada, ki bi ga moral nenehno iskati.

Kruh, ki ga uživaš v zatišju družinske sreče, ni samo vir ohranitve, ta kruh je življenje, je poezija, ki prerašča naš življenjski krog — zato je večno star in večno mlad.

Tilda E.

Očetovi zapiski

Življenje teče. 8 let je že preteklo od tistega najinega 17. septembra. Mnogi dogodki so se v življenju ponovili. Na primer Pavlov prihod, oziroma prihod njegovih bratcev. Peter je bil drugi. In potem Jakob, Lučka, Janez in Snežna. Vedno se mi je zdela hiša majhna, a zdaj je še manjša. Ali morda večja? Kajti moja žena je v svoji neizčrpni iznajdljivosti našla vsepovsod prostor za omare, odkrila zložljive postelje... Da, zdaj smo v resnici množica.

In kako rastejo otroci!

Gledam Pavla, tistega Pavelčka; same noge so ga. Jakec se je tudi potegnil, da je dosegel Petra; ta bo ostal najbrž pri majhnih. In tako ostali. Rastejo, polni življenja.

Do zdaj sva jih imela ob sebi kot koklja piščeta. Pri naju so dobivali vse odgovore na svoje „zakaj“. A te dni je nastopila sprememba. Začeli so s šolo. Čutim,

kako so začeli uhajati izpod najinih peruti. Oni dan mi je rekel Peter:

„Očka, G. mi je rekel, da gre ladja hitreje kot letalo.“

Sicer neumnost. A stvar je taka, da mu je nekdo drugi, neki G. nekaj povedal.

Drugič grem s Pavlom po cesti. „Adiós“.

„Koga si pozdravil, sin?“

„Tistega. Manola, mojega prijatelja.“

Da. Oče in mati nisva več edini vir spoznavanja. Pavel že „ima prijatelja“. Nič več niso ves dan doma in mati nad njimi, kadar se sporečejo ali store kaj narobe. Vem, da postaja zdaj vse težje. Treba bo nadzorovanja, razumevanja in pomoči. In ohraniti prijateljstvo z njimi. S strahom mislim na razne G. s ceste. Bo najina ljubezen zmogla napolniti njihova mlada življenja dokler ne dorastejo?

Dnevi so steki in za Pavla se je približal dan prvega sv. obhajila. V zavodu je bilo. Zadovoljen je stopal v svoji marinarski obietki. Na predvečer sva vse še enkrat ponovila. Mati se je z njim ukvarjala lep čas. Z oblati sem mu pokazal, kako se zaužije sv. hostija, kako naj se zahvali in pros: za vse. Trenutek njegovega prvega sv. obhajila sva z ženo doživela globoko in pristrčno. Rekel sem Gospodu:

Poglej, tu imaš prvega Dovolj, da ti jih pripeljem vsako leto enega. Ti kraljuj v njihovih dušah.

Naslednjo nedejlo sva šla s Pavlom — mama se ni dobro počutila — k maši in prvič skupaj k sv. obhajilu. Prevzelo me je, ko sva stopala in se vračala od obhajilne mize; se skupaj zahvaljevala in prosila. Začutil sem neko posebno zrelost. Ali je morda Pavel na poti k njej. Pavel, kar pomeni majhen in ki začenja rasti v prijateljstvu z Bogom. Pavel, ki začenja svojo pot naravnost k svetosti.

Pavel, ki je za čuda zrasel. In naslednje leto bo Peter. In potem Jakec in... -

Vse to sem izlil v pogovoru mami. Zalesketale so se ji oči. Otroci! Otroci, ki zore. Otroci, ki so najvažnejše. Nič mi ni, da bi si priboril naslov, ne čast. Zdaj vem, da je najvažnejše v mojem življenju, da so ti moji otroci — in tisti, ki je napoti in kar jih še pride — božji otroci in da se zijejo Vanj.

(José M. Pérez Lozano: „Diario de un padre de familia“)

Malenkosti

Skoro vsaka žena izgubi ravnotežje nekatere dni v mesecu. Ali je prav razposajeno živahna, ali pobita, ali sitna, da jo vse boli, še tisto, česar nima.

Mož, oprosti ji in bodi še bolj obziren kot po navadi, saj ni sama kriva. Kmalu bo minilo. Hvalna ti bo.

Žena, odkrij možu svoje stanje, reci mu, naj ti oprosti. Tako bo lažje potrpel. Obenem pa se vzemi trdo v precep, premaguj se.

Draga Micka, če veš, da je tvoj Francelj neznosen kadar pride la-

čen z dela, zakaj ga ne sprejmeš z že pripravljeno jedjo,

Ančkin mož pa ni siten, ampak je njegova prva pot k hladilniku in shrambi. Vse pretakne in se naje, še preden postavi Ančka jed na mizo. Njo to jezi — pa bi bilo bolj pravično, da bi priznala, da je sama kriva. Ve, kdaj bo mož doma, pa se spravi šele pet minut pred njegovim prihodom k štedilniku. Ali se ti ne zdi, Ančka, da je mož od kosila do večerje lahko že pošteno lačen? Torej?

Urška noben večer ne pospravi kuhinje. Miha je pa od sile re-

den človek. Nered v kuhinji, pa čeprav samo čez noč, ga razburja. Poizkusi na diplomatski način: „Urška, če boš pomila posodo, ti bom pomagal brisati.“ Morda se bo Urška nalezla lepe navade, urediti kuhinjo po večerji, če pa ne — naj se pa Miha vda. Pomisli naj, da je zvečer ženka že utrujena, da rada z njim posedi in pokramlja, da bo že drugo jutro šla z novimi močmi na delo. Obenem naj ne gleda v kuhinjo, pa bo.

V začetku je bilo Nelko kar strah, kadar se je njen Rafko odločil za kopel. Začelo se je vpitje: „Nelka, voda je prevroč!“ „Nelka, zdaj teče pa mrzla!“ „Nelka, brisača je mokra!“ „Nelka prinesi mi perilo!“ „Nelka, pogrej vodo za britje!“

Za Rafkom je bila kopalnica kot po povodnji.

Ne prošnje, ne zgled, ne trde besede niso pomagale, da bi bil mož bolj samostojen. Pa se je Nelka vdala v to, da je njen Rafko v nekaterih ozirih otrok in da bo tak ostal. Sedaj že pred kopanjem preizkusi toplino vode, zamenja brisačo, pripravi perilo — in z bogom vpitje in mejevo!ja. Končno pa tudi ni tako delo, pobrisati t.ia za ljubim možičkom.

Štefan kadi kot Turek. Z Mileno sta se dogovorila, da v spalnici in otroški sobi ne bo kadil. Mož se tega drži, Milena mu pa tudi ne očita vsake cigarete, ki jo pokadi kje drugje.

Malenkosti — ali pa tudi ne!

Vsak moški, vsaka ženska imata poleg naravnih značilnosti še svoje osebne posebnosti.

Zakonca jih začneta ocenjevati šele, ko se jima začno odpirati oči za vsakdanjost.

Kaj tedaj, če vidita kaj neprijetnega?

Sprejeti je treba, saj če je eden preveč redkobeseden, zakaj bi pa drugi ne bil nekoliko nereden? Vzela sta se taka, kakršna sta, dva neobrušena diamanta. Bog jima je dal nalogo, da pomagata drug drugemu priti do čim lepšega sijaja.

Ali ne tako: „Ti si tak, taka!“

Pač pa: „Saj vem, da imam to slabo navado. Pomagaj mi!“

Če se bo Tone trudil, da bo Francki po volji, se bo prav gotovo Francka trudila da bo Tone zadovoljen — in tako bo končno prav za oba.

Začeti pa je treba dokler je srce še voljno in niso napake postale že zoprne.

F.

Zdravje osebe in človeške ter krščanske družbe je globoko povezano s srečnim stanjem zakonske in družinske skupnosti. (Koncil)

Otrok potrebuje družino in življenja v njej

„Tukaj sem pa jaz doma!“ — pokaže ponosno Lojzek na svoj dom. Peter pa hiti: „Tam je pa naša hiša, gospa!“

„Komaj sem čakala, da sem prišla domov. Lepo je drugje, ampak doma je pa le doma...“ — zatrjuje Marija.

„Meni pa moj dom pomeni vse moje življenje,“ — pristavlja Janez.

„Pri nas doma,“ „moj dom“ — menda je vsakemu naših otrok drag ta izraz.

Po dolgih letih prostega gledanja na družino se svet zopet povrača v osnovo človeške družbe, to je v družino. Naši najmlajši nam najlepše dajejo čutiti pomen te „ustanove“, ustvarjene po osnovni človeški težnji in blagoslovljene po Vsemogočnem.

Pogled v svet, branje del raznih vzgojiteljev in otroških psihologov in predvsem naš lastni občutek jasno govori: OTROK POTREBUJE DRUŽINO.

Še pred nedavnim je bilo razširjeno mnenje: otrok je potreben za družino. Danes pa trdimo: DRUŽINA JE POTREBNA OTROKU.

Iz trdega konduktivizma v prejšnjih letih, ko so mnogi imeli otroka za čisto stvarino, kateri je treba z železno roko priučiti navad, smo prešli v dobo, ko otroka že od prvega hipa njegovega življenja jemljemo za samostojno bitje s prirojenim značajem, katerega mu pa moramo mi usmeriti v pravo smer. Ima svoje dolžnosti, a tudi določene pravice. In ena od teh pravic je, da POTREBUJE DRUŽINO IN ŽIVLJENJE V NJEJ.

Imamo ustanove, ki skrbijo za rast in duševni razvoj otrok, ki se nahajajo v njih — bodisi zaradi prerane izgube staršev ali katerega koli drugega vzroka. V teh ustanovah se prav gotovo nahajajo osebe s polnim srcem ljubezni. Često so to namestnice telesnih mater bolje pripravljene za vzgojo otrok, nego le-te. Ker pa je vzgoja v teh usta-

novah homogena, je neki red po določenih predpisih nujno potreben. Vendar pa včasih pridejo trenutki, ko otroci rabijo več srčne toplote, kot pa natančno pripravljenega urnika z geometrično pripravljanim vzgojnim programom. Zato je v kasnejših letih vidna razlika med otrokom, vzgojenim v vzorno urejenem vzgojevališču in otrokom iz preprostega doma, kjer oče in mati dnevno delita svoje srce.

Kaj naj družina nudi otroku?

Predvsem: v družini naj otrok najde ljubezen, oporo in zatočišče. Na ljubezen naleti v družini že od prvega dne svojega življenja, ko najprej zaznava mater, nato očeta, kateremu sledijo bratci in sestrice. Vsak od njih mu s svojo naklonjenostjo in srčno toploto doprinaša to, kar potrebuje za svoj razvoj — to je ljubezen in relativno neodvisnost. Prva trma, togota, prvi prepiri — vse se razblini ob ljubezni in skupnih interesih.

Kako prijetno je bilo videti Nežiko, Ano, Lojza in Helenco, ko so dobili Lučko. „Pri nas doma imamo pa Lučko, gospa,“ so mi hiteli pripovedovati. Vsako jutro so mi jo pripeljali pokazat in mala debeluška se je vedno zadovoljno smejala in nagajivo gledala. Saj tudi ni mogla drugače, ko je pa okoli sebe videla toliko srečnih obrazov!

Tomažu pa se je naenkrat zazdelo pusto doma. Pri svojih 16 letih je — kakor večina njegovih vrstnikov — nihal med pretirano navdušenostjo in depresijo, med veseljem in žalostjo in to neprestano nihanje je povzročilo, da je postal nezaupen do samega sebe in nezaupen do okolice, v kateri je živel.

„Sam nisem vedel, kaj mi je bilo. Neuspeh v šoli, strah pred očetovo jezo, pa sem s prijateljem na skrivnem odšel proti jugu. Najprej v Mar del Plato, potem še niže. Čim bolj proti jugu sem šel, bolj hladno in pusto se mi je zdelo, povsod sem bil odveč. Čim dalje sem bil od doma, lepši se mi je ta zdel. Naenkrat se nisem mogel več zdržati — vrnil sem se tja, kamor spadam. Nič ne vem, kaj so starši rekli, ko sem prišel. Čutil sem se srečnega, da sem spet doma in nisem mogel razumeti, zakaj sem ga preje videl sivega...“

— Kaj je Tomaž začutil, ko je bil proč od doma? Isto, kakor vsak mlad človek v njegovih letih (čeprav tega noče priznati) — to je pripadnost k družini, iz katere ne more biti izločen. V njem je prirojen

nagon, da se povrne tja, kjer so mu ublažili prve udarce, ko je bil še dete in kjer so ga pripravljali za vstop v življenje.

Naša krščanska družina mora biti prva šola za življenje. Zato se starša ne smeta izločiti iz njega. Slediti mu morata in če ga kdaj ne razumeta — naj se posvetujeta in med pogovorom z vzgojiteljici bosta kmalu spoznala smeri in struje, sredi katerih se njih otrok giblje. Zato bosta morala včasih preiti ozkosrčnost, ki neštetokrat uniči duha in podjetnost posameznika. Dom — predvsem če je še lasten dom — postane njuni družini zavetje, kjer morajo vladati ljubezen, iskrenost in resnica. Saj pravijo, da mladi ljudje še nikdar niso imeli tako ogromne želje po resnici, kakor v sedanji dobi!

P. D-ova

Dopisujemo si

Dragi nepoznani prijatelj!

S sočutjem, ki se je mešalo z jezo sem bral tvojo tožbo v „Duhovnem življenju“ pod naslovom „Ušli so mi...“ Sočustvujem s teboj, prav globoko. Vživel sem se v tvoj položaj, prèmerjajoč ga s svojim, misleč: kaj se tudi meni lahko zgodi.

Za očeta pač ni hujšega udarca, kakor gledati, kako se njegovi cvetovi in sadovi odtujujejo domači družini. Kjer je mladim dom samo obednica in spalnica, tam je miraz, srež, mizlina. Dom naj bo gorkota, ljubezen, družina. Druži-

na pa je le tedaj, kadar dihajo vsi v eno, kadar je en sam utrip v toliko in toliko srcih. Dom je mir, soglasje, harmonija.

Izprašujš si vest. Iščeš krvvca.

Sam si ga našel.

Otroci so hodili na cesto. Tu so začeli dihati tuji zrak ceste. Ta zrak je bil prenasihèn z mikrobi razkrajjanja domače poezije. Otroški živzav bi morala mati z veseljem prenašati. Tu bi se rodili tisti neštevilni „zakaj“, ki jih je otroška duša polna. Tudi na cesti so se rojevali, a mesto matere jim je odgovarjala cesta. Ampak kako?

Drugi krvvec si ti sam. Oprosti!

Praviš, da ti nisi obiskoval ne krajevnega ne skupnega slovenskega doma. Pomni: otroci bolj opazujejo, ko poslušajo.

Zakaj nisi obiskoval naših domov, naših priveditev? Je bilo škoda časa? Morda škoda denarja? Morda bi bil moral tudi otrokom vtakniti v žep kak peso za „coca-colo“, klobaso? Zdaj imaš krajeno opremljen dom, toda, prazen.

In zdaj ti je dolgčas.

Nisi navedel, da li čitaš vzgojne članke v „Duh. življenju“. Mnogo jih je že bilo napisanih. Zakaj jih ne čitaš? Mnogo več so vredni zate in zame kot svetovna politika. Ako jih čitaš, zakaj jih ne vzameš zares? Eno in drugo drži. Če je drugo: vzgojne članke prešlejo izkušeni ljudje in če že ne moreš vsega naobrtni na svoj primer, nekaj je gotovo, kar bi veljalo tebi.

Se roditeljskih sestankov udeležuješ? Nisi na njih našel prav ničesar, kar bi mogel nase naobrtni? Tudi bi se mogel tam posvetovati z drugimi, ki so imeli podobne težave.

In moj nasvet za rešitev iz dolgočasja: Z ženo iskreno in pobožno zmolita „Confiteor“, potem si krajšaj čas z vročo prošnjo k Očetu, k Svetemu Duhu in Mariji Pomagaj da bi varovali otroke pred hujšimi zablodami, tebe pa mučnega samevanja.

Bog s teboj!

-sk.

Vprašujete – odgovarjamo

Star sem devetnajst let, samski. Nespodobne misli proti čistosti se mi vzbujajo od zjutraj ko vstanem do zvečer, ko ležem k počitku. Je to smrtni greh?

Zelo verjetno bi te slabe misli manj napadale, če bi bil manj pozoren nanje. Na nespodobne misli, ki se ti ves dan vsiljujejo, odgovori tako, da ne boš mislil samo nase in na svoj notranji svet. Pri molitvi bodi velikodušen. Skušaj biti koristen drugim. Zanimaj se za trpljenje in težave tistih, s katerimi skupaj živiš, delaš, študiraš. Ljubezen, prijaznost do ljudi, je močno zdravilo, morda manj poznano, proti nespodobnim mislim in proti nečistosti sploh. Dobrota, iskrena prijaznost, nehote vnaša v tvoje življenje več širine, svetlobe in zavesti moči.

Kako je s „pozabljenimi“ dušami, za katere nihče nikdar ne moli, ali pa s tistimi, ki nimajo domačih, da bi zanje molili?

Bodite brez skrbi, ker „pozabljenih“ duš ni. Cerkev je kakor velika družina, kjer prav vse duše najdejo svoj dom, saj Cerkev moli prav za vse ljudi. Vsaka naša molitev koristi vsem živim in mrtvim. Seveda moramo še posebej in več moliti za svoje starše, sorodnike in prijatelje, a če svoje molitve pridružimo molitvam vse Cerkve, potem so vključeni v vse naše prošnje tudi vsi tisti, ki jih je Bog že poklical k sebi, pa čeprav so pred ljudmi kakor „pozabljeni.“ To je tudi za nas tolažba.

P. Ismael Quiles, DJ,
rektor univerze Salvador

V ŽIVLJENJE IN VZGOJA ZA V ZELEZNO ZAVESO (IX.)

1. Osnovne in srednje šole

V Moskvi so P. I. Quilesu pripravili obširen program za razgovore. Sprejel ga je podminister za vzgojo ruske socialistične republike, s katerim sta se že spoznala na zasedanju UNESCA v Parizu. Bil je zelo prijazen in takoj začel razgovor o pripravi učiteljev ter organizaciji osnovnih in srednjih šol.

Komunistični funkcionar je takoj v začetku poudaril, da posvečajo vzgoji mladine in šolstvu veliko pozornost. Šola naj zajame vse šoloobvezne otroke brez izjeme. Za šolo ne sme manjkati potrebnih sredstev. Zato v Sovjetski zvezi posvetijo vzgoji 15—25% državnega proračuna. Če se pa primerja ta izdelek v proračunih posameznih socialističnih republik, je odstotek še večji. Izdatki za šolstvo

se vedno vnesejo v državni proračun sporazumno z ministrom za vzgojo in gospodarstvo.

Za učiteljski poklic se zahteva osem let osnovne šole, dve leti srednje šole in dve leti specialne šole za učitelje, skupaj dvanajst let. Uspeli so, da jim ne manjka več učiteljev, tudi v oddaljenejših krajih ne.

Postopoma uvidevajo, da dosežanja priprava učiteljev ni zadostna, zato že pošiljajo absolvirane učitelje na Visoko pedagoško šolo, ki traja štiri leta. V tem posnemajo zahodne demokratične države, kjer je ta način priprave učiteljev že skoraj obvezen.

V bodoče se mora posvečati tudi več pozornosti praktičnemu študiju in delu učiteljskih pripravnikov. Dosedanjih 20% rednega urnika je premalo, zato se mora ta odstotek znatno zvišati.

Učitelji imajo tudi premalo časa za pripravo za pouk. Imajo preveč obširen urnik in še druge obveznosti. Tudi se jim mora dati priložnost za stalno strokovno izpopolnjevanje.

Srednješolski profesorji se delijo v dve skupini, specialisti in splošni. Specialisti se posvetijo samo enemu predmetu ali skupini sorodnih predmetov, splošni pa se pripravljajo za poučevanje vseh predmetov. Ti zadnji prevladujejo na srednjih šolah z majhnim številom dijakov, to je predvsem v majhnih in oddaljenih krajih.

Srednješolski profesorji se formirajo na Pedagoških inštitutih in univerzah. Diplomiranci na Pedagoških inštitutih pridejo za profesorje splošne stroke, iz univerz pa pridejo specialisti.

Srednja šola ni obvezna, je pa odprta vsakemu, ki hoče študirati. Študij traja tri leta, prvi dve leti sta teoretičnega značaja, v tretjem, to je zadnjem letu, pa je za študenta tudi obvezno delo v tovarni.

Vsako leto je na srednjih šolah toliko absolventov, da jih univerze ne morejo sprejeti. Zato gredo delat v tovarne, kjer se jim nudi možnost tehničnega študija in izpopolnjevanje. Po najnovejši reformi pa ima tudi vsak možnost dostopa do višjega študija. Zato imajo univerze večerne in dopisne tečaje. Tako ima tudi vsak možnost do univerzitetnega študija.

Ker življenje in delo zahtevata vedno večje priprave, bo po letu

1970 obvezna tudi srednja šola. Tako bo mladina obvezno študirala do izpolnjenega 18 leta starosti.

Vzgoja in študij sta planirana. Zelo pazijo na pripravo šolskih programov in jih hočejo prilagoditi dejanskim potrebam. Zato prevladuje tehnični študij. Vsak mehanik ali navaden obrtnik mora imeti za svoje delo tehnično in znanstveno podlago.

Svobodna izbira poklica je več ali manj možna v velikih mestih, zelo malo ali pa nič v majhnih centrih. Kdor noče sprejeti, kar se mu nudi v domačem kraju, mora iti drugam.

Velik je poudarek na delu. Zato se tudi osnovna šola, ki traja 8 let, imenuje tudi delovna šola. Tudi otroci morajo najmanj tri ure na teden delati v tovarnah ali delavnicah, da se tako privadijo psihološko na poznejši praktični poklic in ročno delo.

Imajo velike težave kako bi vzkladili humanistično in tehnično vzgojo. Počasi prihajajo do spoznanja, da tehnična izobrazba ni dovolj. Niso pa še našli rešitve, kako dati mlademu človeku splošno kulturo in ga pripraviti na življenje kot človeka.

2. Univerza v Moskvi

Po razgovoru na ministrstvu za vzgojo je P. I. Quiles obiskal znano univerzo v Moskvi. Univerza je nastanjena v tipičnem sovjetskem poslopju s stolpom in rdečo zvezdo. Patra je sprejel poddi-

rektor kot povsod zelo prijazno. Na prošnjo, da naj opiše organizacijo in delo univerze, je rad odgovarjal na stavljena vprašanja.

Moskovska univerza je bila ustanovljena leta 1755. Sedaj ima 14 fakultet, med temi je tudi fakulteta za tujce, kjer se učijo samo ruščino.

Na univerzi je vpisanih 30.000 slušateljev, od teh je 2.000 tujcev. Študij je brezplačen, mnogim se nudi brezplačno tudi hrana in stanovanje.

Pogoj za vpis na univerzo je srednješolska matura in uspešno opravljen sprejemni izpit. Pri sprejemu uživajo prednost tisti študenti, ki dokažejo, da so že najmanj dve leti delali v tovarni, ali so že odslužili vojaški rok. Po končanem študiju dobi vsak diplomiranec takoj službo, ki mu jo določijo državni organi za planifikacijo.

V Sovjetski zvezi je trenutno 800 ustanov za višjo izobrazbo z 2 milijonoma slušateljev. Računajo pa, da bodo leta 1980 to številko dvignili na 20 milijonov.

Najvišja avtoriteta na univerzi sta rektor in univerzitetni svet, Univerzitetni svet sestavljajo rektor, poddirektor, dekani fakultet in nekateri profesorji, ki jih predlagajo posamezne fakultete.

Rektorja imenuje pristojni minister, dekane pa univerzitetni svet. Tudi slušatelji imajo svojega zastopnika v univerzitetnem svetu, enako tudi komunistična stranka in sindikati. Na vprašanje, za-

kaj je samo en predstavnik slušateljev, niso odgovorili.

Fakulteto vodi dekan, v pomoč mu je fakultetni svet. Sestavljajo ga dekan, poddekan, titularni profesorji posameznih stolic in drugi zaslužni profesorji.

Študentje so organizirani v Zvezi komunistične mladine in visokošolskem sindikatu. Organizacija komunistične mladine skrbi za ideološko formacijo študentov, sindikat pa, v katerem so tudi profesorji, brani interese sindikatov v sovjetski družbi.

Ob koncu študija študent ne dobi nobene diplome niti ni nobenih slovesnosti, ker je to meščanska zadeva. Mora pa narediti vse predpisane izpite, predložiti diplomsko tezo, jo braniti in končno narediti državni izpit. Ne dobi nobenega naslova, postane le delavec sovjetske države.

3. Akademija za znanost Sovjetske zveze

Kdor hoče poznati duh, ki prevladuje v sovjetski vzgoji in način znanstvenega dela v komunistični državi, mora obiskati tudi to ustanovo. Organizacija je podobna onim v drugih komunističnih deželah, je pa med vsemi na prvem mestu.

Patra je sprejel tehnični tajnik akademije in mu razložil organizacijo in delo ustanove.

Akademija je najvišji znanstveni organ. Poleg nje je še veliko drugih znanstvenih ustanov, ki imajo nalogo znanstvenega udej-

stvovanja na vseh področjih. Navedli so, da dežela šteje 400.000 znanstvenih delavcev. Med njimi je 11.000 doktorjev različnih znanosti.

Akademija šteje 150 rednih akademikov ali članov in 300 dopisnih članov. Redni člani so imenovani iz vrst najboljših znanstvenih delavcev na predlog znanstvenih ustanov.

Najvišji organ ustanove je prezidij, izvršni organ pa predsednik, trije podpredsedniki in tajnik. Posamezne sekcije vodijo akademiki tajniki.

Znanstvena kariera se začne po končanem univerzitetnem študiju. Kdor se hoče posvetiti znanstvenemu delu, mora začeti kot pripravnik, to je, mora že znanstveno delovati in poučevati. To delo traja več let. Ko doseže že nekaj uspehov ima pravico, da predloži znanstveno delo zato določeni komisiji, ga mora zagovarjati. Komisija glasuje tajno in odloča z dvetretjinsko večino. Oceno mora potrditi vrhovni svet akademije. Po tej preizkušnji postane pripravnik znanstveni kandidat. Po nekaj letih dela in dokazanih uspehih lahko kandidat predloži doktorsko tezo, in če jo uspešno brani, postane znanstveni delavec.

4. V otroškem vrtcu

En ponedeljek zjutraj je pater obiskal otroški vrtec v eni izmed moskovskih četrti. Ravnateljica mu je prikazala nazorno organi-

zacijo vrtca in poudarila načela, na katerih sioni vzgoja.

Otroci so ločeni v štiri skupine po starosti, ker za vsako dobo ogovarja drugačen način vzgoje. Vsaka skupina ima tudi različen učni načrt ali program. Najmanjši na primer imajo pred kosilom telovadbo približno 15 minut; starejši, to je 5 do 6 let stari, pa dvakrat na dan.

Osnova vsega dela in vzgoje v vrtcu je igra. Dan je posvečen igri. Otroci sestavljajo različne figure, barvajo, delajo na vrtu, učijo jih tudi otroških pesmi. V posebni skupini jih seznanjajo tudi z začetki umetnosti, v nekaterih jih pa že začnejo učiti angleščino.

Otroci so v vrtcu od 8 zjutraj do 6 zvečer. Vsak teden so trikrat zdravniško pregledani. Če otrok zboli ostane doma. Če mati dela, je upravičena ta dan izostati od dela in prejme polno plačo. Otroci so s starši samo ob sobotah in nedeljah. Drugače jih pa praktično vzgaja država. Tako jih že od zgodnje mladosti seznanjajo s komunistično ideologijo in vzgajajo za komuniste.

Veliko pozornost posvečajo samostojnemu delu otrok in pa tovarištvu med njimi. Tudi otroci morajo delati. Sami pripravljajo mize za kosilo, si strežejo in po končanem kosilu tudi pospravijo.

Iz vsega se vidi, da posevčajo vzgoji najmanjših zelo veliko skrb.

Priredil: A. Horvat

- Anketa XXI
- Dnevnik Ane Marije
- Trije za zakon

Anketa XXI

ANKETARJI SKUPINE „E“ TAKOLE UPORABLJAJO SVOJ PROSTI ČAS:

Goje šport ...	5	anketarjev	
Branje	3	„	
Teater	3	„	(ne pojasnijo ali radi igrajo ali gledajo)
Glasba	2	„	
Izletj	2	„	
Kino	2	„	
Družabni sest.	1	„	
Skupno	18	mnenj	

Ker je anketarjev skupine E le 14, so nekateri očitno navedli več kot eno zabavo.

ŠPORTNA PRILJUBLJENOST PA JE TAKALE:

Odbojko goji	5	anketarjev
plavanje goji	2	„
košarko goji	1	„
drsanje goji	1	„
Skupno	9	mnenj

GLEDE PLESA PA JE MNENJE TAKO:

Ples je potreben	6	mnenj
Ples ni potreben	7	„
Ni izrekel mnenja	1	anketar
Skupno	14	anketarjev

O PRIREDITVAH SODIJO TAKOLE:

Najbolj so jim všeč igre	4	glasovi
sledе mladinske prireditve	2	„
družabne prireditve	2	„
koncerti	2	„
akademske	1	„
tombola	1	„
športne	1	„
kulturne	1	„
„ne obiskujem nobene“ ...	1	„

ZAHAJAJO PA NAŠI ANKETARJI V TELE DOMOVE:

Slovenska hiša	5	glasov	(ker je centrala, ker je veliko ljudi)
Dom v Lanusu	3	„	(ker je blizu, ker imam prijatelje)
Slomškov dom	2	„	(ker je prijetno domače)
Dom v San Martinu	1	„	(ker imam prijatelje)
Pristava v Moronu ..	-	„	

NA VPRAŠANJE, V KATERIH ORGANIZACIJAH SO ČLANI, ODGOVARJAJO TAKOLE:

Katoliška akcija	4	odgovori
Slovenska fantovska zveza	3	„
Slovenska dekliška organizacija	4	„
Zedinjena Slovenija	2	odgovora

Slovensko katoliško akademsko društvo	2	„
Slovensko planinsko društvo	1	„
Nobene	6	„

(Da niso včlanjeni v nobeni organizaciji, utemeljujejo takole: „ker sem rada svobodna“; „ker me ne zanima“; „ker nimam časa“; „ker živim daleč“.)

Zanimivo: Od 14 anketarjev jih 6 ni v nobeni organizaciji, 8 ostalih pa deluje v 16 združenjih, torej vsak povprečno v dveh. Uporaba sil ni verjetno najboljša.

IN KAJ SODIJO O SKUPNOSTI?

- „večina ne ve dobro, čemu naj skupnost služi“ sodi o svojih bližnjih nek anketar;
- drugi jo opravičuje „ljudje nismo perfektni, imamo pravice do napak“;
- „samo opravljamo,“ se pritožuje nekdo;
- „potrebna je za ohranitev narodnosti,“ jo brani naslednji;
- „želim si iskrenejših medsebojnih odnosov“;
- „in več povezanosti med domovi,“ dostavlja naslednji;
- „skupnost je potrebna kot nekaka domovina na tujem, je protest diktaturi!“;
- „več stika z drugimi protikomunističnimi emigranti“;
- „trpimo na pomanjkanju ljubezni in razumevanja in na drugih majhnostih“;
- „popuščamo od načel, iz domov nastajajo klubi!“;
- „izgubljam se v malenkostih,“ sta soglasna kar dva anketarja;
- „potrebujemo pesno šolo,“ zaključuje nekdo, ki se mu zdi, razen te pomanjkljivosti, naša skupnost očitno perfektna.

Zdi se mi, da so gornja mnenja vredna ne le kratkega premisleka, marveč globoke in če treba javne analize. Zakaj ni med nami iskrenejših odnosov, če si jih pa menda vsi želimo? Zakaj ne stopimo pred zrcalo, ki nam ga nudi mladina in si javno izprašamo vest vsi, ki tako ali drugače delamo v skupnosti? Ali nam brani napuh ali lenoba, da ne moremo iz uglajenih kolesnic in se skrivamo za izgovorom, da je naš bližnji na drugi strani ceste ali v sosednji pisarni ali v drugem domu ali morda za drugačnim pisalnim strojem, — še nezrel za razgovor?

Premnogokrat pozabljamo, da so naše zamere stare že desetletja in da smo z nekom, ki ga imamo za drugače mislečega, zadnjikrat govorili pred petimi leti in živimo, kot da bi bili samo mi deležni miselnih razvojev.

Nasproti takemu ugodnemu farizejstvu pa stoji prošnja mladine: „Trpimo na pomanjkanju ljubezni, popuščamo od načel, izgubljamo se v malenkostih...“

Z dialogom je treba pričeti najprej v naši lastni hiši!

Žarko

MICHEL QUOIST

Dnevnik Ane Marije

Sreda, 29. novembra

Danes zvečer, ko sem se vračala domov z nakupovanja sem naenkrat postala žalostna, brez vsakega posebnega vzroka. V avtobusu smo potovali natlačeni kakor sardine v konzervi. Naenkrat sem se počutila strašno osamljena. Ljudje so se mi zdeli oddaljeni, tuji, njihovi utrujeni obrazi brez veselja. Svet vsakdanji, brezbarven, brez luči. Vzoredno sem čutila v srcu veliko potrebo ljubiti ves svet. Med obema čustvoma pa je bil velik prepad in zdi se mi, da je bilo to vzrok moje žalosti. Kako naj dam ljubezen svetu, ljubezen ki živi v meni, ki raste dan na dan in je v nekaterih trenutkih tako silovita, da imam občutek potapljanja. Mislim, da je svet zato v neredu, ker manjka ljubezni, pa ne vem kako naj mu jo dam.

Ponedeljek, 11. decembra

Razgovarjala sem se z duhovnim voditeljem o Organizaciji katoliške mladine. Še vedno nisem popolnoma na jasnem. On vedno poudarja

razliko med osebnim oblikovanjem in delom. Vedno trdi: Najprej se je treba osebno oblikovati, potem šele delati za osvajanje drugih. Če je tako, ne vem kdaj bom lahko začela delati za druge, ker mi do osebne dograditve še mnogo manjka. Poizkusila sem mu razložiti, da prav zato, ker sem delala za druge sem se začela sama vzgajati; da sem takrat, ko sem se dajala drugim našla Gospoda in da je ta način srečanja z Njim bolj pristen in resničen, kakor vsa znanstvena spoznavanja, ki življenja ne spremenijo. Priznala sem, da nisem popoloma zvesta evangeliju. Vem, da se moram vedno znova in znova truditi in da se izplača. Duhovni vodja mi je pomagal odkriti bogastvo zakramenta sv. pokore. Pravi, in res je tako: mi najbolj mislimo na izpoved naših grehov in ne dovolj na zaklad, ki ga sprejemamo — Gospodovo odrešenje. V trpljenju je Kristus naložil nase vse naše grehe, da je dobi Očetovo odpuščenje. Pri spovedi se nam daje odrešenje, pa tudi moč v borbi proti našim osebnim grehom. Če smo posvečeni mi, posvečujemo svet v katerem živimo. Tako tudi mi pomagamo odreševati svet. Nikoli do sedaj nisem mislila na to.

Četrtek, 4. januarja

Marija Dolores me je prišla obiskat. Precej časa sva ostali skupaj. Pogovarjali sva se o šoli, o Zvezi katoliške mladine, o naši bodočnosti. Povedala sem ji, da bom učiteljica, ko končam.

Ravnokar sem prebrala zanimiv članek o svobodi, prepisala si bom nekaj misli, ki sem jih podčrtala.

Večina ljudi misli, da so svobodni, kadar lahko rečejo: „Dežam, kar hočem,“ se pravi nimam uklenjenih rok, nisem nikomur podrejen, lahko ustrezem vsem svojim željam in nagonom. Nihče ne more ukloniti. — To je „svoboda“ divje živali, ne pa človeka, še manj božjega otroka.

Čeprav si zleknjen na ležišču popolnoma hrom, čeprav si jetnik globoko v celici obsojencev, lahko ostaneš svoboden, ker človekova svoboda ni na ravni tvojega telesa ampak na ravni tvojega duha. Samo če te spravijo do nezavesti takrat nisi odgovoren za svoja dejanja, drugače pa ti nihče ne more iztrgati tvoje svobode, ker nihče ne more ukleniti tvojega duha.

Ti samo ti v sokrivdi z drugimi omejuješ svojo svobodo. Če hočeš biti svoboden se boš boril proti sebi, boš osvojil „svojo“ svobodo.

Če rečeš:

Nisem jaz kriv, to je moj značaj!

Motim se, pa se ne umaknem.

Ne izplača se boriti, močnejše je kot jaz!

Tako mislim, vsi tako govore!

Tega človeka ne prenesem!

Nisem hote. storiti, upiram se, a brez uspeha.

Takrat nisi svoboden, ampak suženj. Suženj sebe, svoje preteklosti, svojega okolja, stvari, ki te obdajajo. Človeško nisi svoboden, dokler nisi zagotovil v sebi „svobodnega človeka“, podredil duh, telo, čustva, domišljijo.

Čolnič ne more plavati če je le z eno samo vrvjo privezan na obrežje.

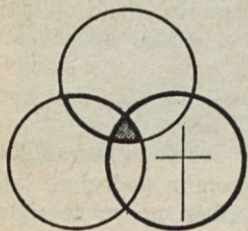
Ne moreš biti svoboden, čeprav si le z eno samo vrvjo neurejeno navezan na osebo, stvar.

Rsnična svoboda je možnost, ki jo imaš, da potem, ko si gospodar samega sebe, izbereš in slediš pravo pot.

Mislím, da nisem svobodna. Očividno sem tudi jaz mislila, da je svoboda v tem, da delamo kar se nam zljubi, posebno kar nam je všeč.

Nisem se zavedala, da sem jetnica svojih nagnjenj, želja, jetnica okoija.

Moram se osvoboditi!

Trije za zakon

(On, ona in Bog)

Test šte. 11 — *SI DUŠEVNO NORMALEN?*

DA NE

1. Ali ti takrat, kadar si pred veliko težavo, besede zastanejo v grlu, se ti ustnice povesejo in čelo nagrbanči? — —
2. Se močno vznemiriš, če nepričakovano nekdo potrka na vrata ali te pokliče po telefonu? Si razburjen preden govoriš? — —
3. Misliš, da imaš vse znake prav tiste bolezni, o kateri se slučajno v družbi pogovarjajo? — —
4. Postaneš kar naenkrat in brez razloga otožen, zaskrbljen? — —
5. Pred važnim potovanjem ne misliš drugega kot samo na nesreče? — —
6. Se bojiš, če si sam v tujem okolju, ali kraju, kot da se mora prav takrat zgoditi kaj posebnega? — —

7. Si prepričan, da se ne da živeti v bližnjega, s katerim dnevno živiš skupaj?	—	—
8. Če se v tvoji navzočnosti „zgubi“ dragocena zlatnina ali denarnica, ali misliš, da bodo sumili tebe?	—	—
9. Če se kdo od domačih ne vrne o pravem času domov, ali takoj misliš na najhuje in ga že vidiš pod avtomobilom? (Ampak ne smemo zamenjati potrebne zaskrbljenosti s pretirano živčnostjo)	—	—
10. Nenavadni kriki na ulici ti takoj vzbude sum, da se je zgodila huda nesreča?	—	—
11. Če te v družbi kdo dolgo časa opazuje, ali misliš, da gleda samo tvojo notranjost? (morebiti je pa na zunaj pri tebi kaj takega, da vzbuja pozornost)	—	—
12. Ali tiste osebe, ki jih imaš za več od sebe, tako močno vplivajo nate, da posnemaš celo njihovo govorjenje in vedenje?	—	—
13. Ko prideš v družbo in prekinejo pogovor, misliš, da so ga zato, ker so o tebi slabo govorili?	—	—
14. Ali po važnem dogodku znova pregledaš vse svoje obnašanje v najmanjših podrobnostih in se bojiš, da ni odgovarjalo položaju?	—	—

ODGOVORI: 14 krat DA: si izredno neuravnovešen. Živčno si razdvojen ali utrujen, bodisi zaradi kakršnegakoli pretresa. Umiri se, če ne moreš to doseči, potem „mirno“ vprašaj za pomoč zdravnika.

10 krat DA: vse stvari vzameš preveč zares. Imaš dar zbranosti in zamišljenosti, ampak se morebiti prav zato ob zunanjih doživetjih hitro predaš otožnosti.

7 krat DA: nekoliko si občutljiv. Utrdi si voljo in umiri čustva. Napako boš lahko sam popravil, ne bo težko.

5 krat DA: si popolnoma normalen, oziroma samo malo neuravnovešen, kar je danes skoraj pri vseh opazno. Popravi tisto malo kar manjka.

0 krat DA: si izredno uravnovešen. Iskrene čestitke.

SVE TOVNE NOVICE

Novo Marijino svetičče

Msgr. Fritz, pomožni škof kardinala Fringsa je blagoslovil temeljni kamen za novo cerkev znanega Marijinega svetišča Neviges v Koelnski nadškofiji. V novi cerkvi bo prostora za 800 sedežev in 2500 stojišč. V tej nadškofiji bo nova cerkev druga po velikosti, prva je koelnska stolnica.

Odpravljene družinske klopi

Generalni vikar v Aachenu (Nemčija), msgr. Mussener je s posebno okrožnico ukinitel navado rezerviranih sedežev družinam in osebnostim pri verskih slovesnostih v stolnici v Aachenu, ker da to ne odgovarja duhu II. vaticanskega koncila.

Konferenca afriških semenišč

Konec lanskega leta je bila narodna medverska konferenca vseh semenišč v Južni Afriki. Vsa semenišča, katoliška in nekatoliška, so poslala na to zasedanje najmanj po dva zastopnika.

800-letnica v Canterbury

Poseben odbor pripravlja slovesnosti za proslavo 800-letnice smrti kanterburškega nadškofa sv. To-

maža. Slovesnosti bodo v Canterbury leta 1970.

Pokoncilski katekizem

Holandski kardinal Alfrink je med slovesno mašo v stolnici v Haagu predstavil nov katekizem za odrasle, kateri upošteva že določbe zadnjega koncila. Verjetno je to prvi primer pokoncilskega katekizma, zato je slovesnost vzbudila veliko pozornosti in so jo prenašali tudi po radiu. Katekizem se zelo naslanja na sveto pismo.

Nov vaticanski obveščevalni urad

Papeški odbor za Družbene zveze je dal pobudo za ustanovitev novega obveščevalnega urada. Ta naj bi bil odvisen naravnost od Vatikana, ki ga v tem odboru predstavlja msgr. F. Vallainc. Namen nove obveščevalne službe bi bil sklicevati tiskovne konference in na teh seznanjati svet o najvažnejših vaticanskih dogodkih in o življenju vesoljne Cerkve.

Apostolska nunciatura na Koreji

V sporazumu z oblastmi Korejske republike je Sveta Stolica dvignila svoje diplomatsko zastopstvo v Seulu v kategorijo Apostolske nunciature.

Nov rektor Gregoriana

P. Hervé Carrier, kanadski francoski jezuit, je bil imenovan za novega rektorja papeške univerze Gregoriana v Rimu. Prejšnji rektor je bil p. Dhanis, belgijec, kateremu je potekla poslovna doba treh let.

Brasilia, nova nadškofija

Sv. oče je ustanovil novo samostojno nadškofijo Brasilio, v glavnem mestu Brazila. Doslej je bila Brasilia odvisna naravnost od Vatikana. Nova nadškofija je obenem sedež primasa države in ima več odvisnih škofij. Istočasno je bilo ustanovljenih več novih škofij in cerkvenih pokrajin v Brazilu.

Stran od Rima, in vseeno mučeni

Komunistično ljudsko sodišče v Tientsinu (Kitajska) je obsodilo na smrt pet kitajskih katoliških duhovnikov, ki so pripadali Kitajski narodni cerkvi, ki je ločena od Rima. Po kratkem zaslišanju so bili mučeni in živi pokopani. Ta dogodek je popisal očividec, ki je bil sam priča krutega zločina. Ista oseba poroča, da je od septembra 1966 samo v mestu Peking dnevno nečloveško pobitih okoli 800 ljudi. Trupla mnogih žrtev visijo obešena po mestnih ulicah. Prav na ta način je bil umorjen tudi msgr. Kong Ping Mei, bivši tajnik škofa v šanghaju.

Sartre še obsojen in prepovedan

Čeprav „Indeksa“ prepovedanih knjig ni več, kljub temu so dela francoskega pisatelja Sartra še vedno prepovedana. Obsodba iz leta 1948 še zmeraj velja. Sartre ni bil obsojen zaradi nemoralnosti, ampak zato, ker izpoveduje brezboštvo. On

je bil obsojen in njegova dela prepovedana prav zaradi svojega nauka, brezbožnega eksistencializma, in zato, ker je prav s tem naukom postal svetovno znan in razširjen.

Metodistovski škof hvali Janeza XXIII in Pavla VI

Škof metodistovske Cerkve iz Filadelfije, Fred Corson, ki je tudi predsednik Svetovnega metodističnega sveta, je pohvalil delo papeža Janeza XXIII. in Pavla VI., ki sta v dveh različnih dobah vodila zadnji koncil. Dejal je, da je bil drugi vatikanski koncil sredstvo, katerega se je Bog poslužil za prepored in obuditev vere, in za dokaz, da ima Bog namen uslišati molitev svojega Sina, da bi bili v Njem vsi ena sama družina.

Prodali bodo redovno premoženje

Na Vrhovnem zasedanju brazilskih frančiskanov so sprejeli odločbo, da bodo prodali nepremičnine in drugo premoženje, čeprav je last celotnega frančiškanskega reda. To so sklenili zato, da bodo mogli resnično živeti evangeljsko uboštvo.

Delali bodo

Na istem zasedanju so frančiskani izjavili, da so pripravljene vršiti apostolat kot duhovniki-delavci, čim bodo brazilski škofje ta načrt odobrili.

Nova zveza

Vatikan in Republika Malgache sta sklenila vzpostaviti redno diplomatsko zvezo (nunciatura in poslanstvo).

1846—1878 odprt arhiv

Pavel VI. je s posebnim odlokom dovolil vpogled v dokumente vatikanskega arhiva med leti 1846 in 1878 (med Pijem IX. in prvim vatikanskim koncilom).

Dva kardinala — generala

V začetku leta sta bila kard. Cerejeira in msgr. Rodríguez (oba na Portugalskem) imenovana za generala. Njuno imenovanje je posledica ustanovitve „vojaške škofije“, katero bosta vodila kard. Cerejeira in msgr. Rodríguez s častjo generala.

Južnoameriški koncil

Msgr. Muñoz Vega, podpredsednik CELAM-a (Južnoameriških škofovskih konferenc) je predložil Pavlu VI. načrt za južnoameriški koncil kot pripravo na mednarodni evharistični kongres v Bogotá (1968). Sv. oče je načrt izročil msgr. Brandao Vileli, predsedniku CELAM-a, da preuči možnosti za uresničitev in izvedbo.

To, kar je boljše

Kardinal Rossi, nadškof v Sao Paulu (Brazilija) v pastirskem pismu spodbuja vernike, da se naj pri spolnjevanju koncilskih smernic ne preneglijo in ne zakasne. Sprejmejo in izvedejo naj to kar je boljše, ne glede ali je novo ali staro, progresivno ali konservativno.

Garabandal ni Fatima

Lani je vzbudilo pozornost pisanje o navideznih prikazovanjih Marije v Španiji. Primerjali so jih

s Fatimo. Prikazovanja naj bi bila leta 1961 v kraju Garabandal (Španija), škofija Santander. Škofija je vse preiskala in meseca marca tega leta s potrditvijo Sv. Stolice izjavila, da v omenjenem kraju ni bilo prikazovanj in ne prikazovanj sv. Mihaela.

Diakoni v Belgiji

Belgijski škofje so se na skupnem posvetu izrekli za obnovitev diakonata kot stalne službe. Ustanovili so poseben odbor, ki naj prouči, kako bi v belgijskih škofijah sklep o diakonatu izvedli.

V Franciji ena provinca

V Franciji so jezuiti imeli štiri svoje province. Sedaj so jih združili v eno. S tem bodo lažje organizirali delo med Francozi. Novi provincial Calvez (40 let) je izvedenec v družbenih vedah. Na cerkvenem zboru je neposredno sodeloval pri sestavi konstitucije o Cerkvi v sodobnem svetu.

Nemci v Dalmaciji

V letošnjem poletju so duhovniki iz nemško govorečih dežel sodelovali pri duhovni skrbi za svoje rojake, ki so preživljali dopust ob dalmatinski obali. Predvsem so ti delovali v Pulju, Crikvenici, Karlobagu, Šibeniku, Zadru, Splitu, Makarski, Dubrovniku, Kotoru in na otokih Krk in Hvar.

Priročnik za dialog

Na plenarnem zasedanju tajništva za zedinjenje kristjanov od 18.

do 28. aprila so izdelali priročnik za dialog z ločenimi brati. Zdaj ga bodo poslali na vpogled drugim krščanskim skupnostnim, nato pa sv. očetu v odobritev.

Razveseljivo prijateljstvo

Kardinal Döphner (München, Nemčija) je povabil patriarha Atenagora, naj obiše Nemčijo. Patriarh Atenagora je povabil sprejel. Dejal pa je, da bo prišel šele, po obisku pri sv. očetu. Enako je odgovori tudi kardinalu Königu (Dunaj, Avstrija), ki ga je povabil, naj obiše Dunaj.

Nemci o Slovencih

Nemški list „Der Takesspiegel“ v Berlinu objavlja 8. 3. 1967 novici: **Prvi cerkveno delavski svet izvoljen;** misli na zamisel, ki jo je izpeljal župnik dr. Steirer na Gomilskem na Štajerskem (on je hkrati profesor na teološki fakulteti v Ljubljani). — Najmlajši član je v svetu star 30 let, najstarejši 55, največ glasov je dobila neka inženirka; volitev je vodil dekan g. Orešnik, udeležilo se jih je pa 80% vernikov.

Potrjen pravilnik. Kard. Bea, predsednik tajništva za zedinjenje kristjanov, je predložil pravilnik za izvedbo koncilskih navodil o ekumenizmu. Pavel VI. je odobril pravilnik med avdienco, pri kateri so bili navzoči člani Skupne delavne skupine za zedinjenje med katoliško Cerkvijo in Svetovnim svetom Cerkva, ki so se udeležili 5. zborovanja v Ženevi (Švica). Navzoče sta predstavila sv. očetu msgr. J. Willebrands, tajnik

tajništva za zedinjenje kristjanov, in dr. E. C. Blake, tajnik Svetovnega sveta Cerkva.

Parlament bo izdal papeške okrožnice

Brazilski parlament je sklenil, da bo izdal popolno izdajo vseh papeških socialnih okrožnic v posebni knjigi. Okrožnice so: Rerum novarum, Quadragesimo anno, Mater et Magistra, Pacem in terris in Populorum progressio. Povod za izdajo teh okrožnic je dala okrožnica Populorum progressio, ki je bila nenavadno topla sprejeta v Braziliji.

1900-letnica smrti sv. Tomaža

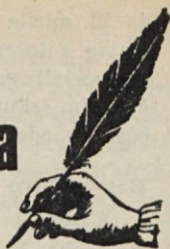
Prihodnje leto bodo slovesno proslavili v Madrasu v Indiji 1900-letnico smrti apostola sv. Tomaža, ki je pokristjanil Indijo. Po ustnem izročilu je sv. Tomaž prišel v Južno Indijo v dobi od 52. do 68. leta. Ko je molil pred križem, ki ga je sam izklesal iz kamna, so ga umorili braman. Sv. Tomaž je baje tam zgradil cerkev in samostan. Po mnenju nekaterih razlagalcev indijskega jezika pomeni beseda Madras okrajšavo od madrassa, kar pomeni samostan.

Mednarodovanje rimske kurije

Pavel VI. je imenoval msgr. Schroefferja (64 let), delavnega nemškega škofa v Eichstattu, za tajnika Kongregacije za semenišča in univerze skupaj z msgr. Garronejem, proprefektom in bivšim nadškofom v Tolosi. Nov dokaz, da sv. oče resnično želi, da bi rimska kurija postala vedno bolj mednarodna.

spomini poročevavca iz Kristusovih časov

P. J. M. de Heredia — Fr. Kremžar

„Ali mar ne veste, kdo je Bog? Ali še niste slišali, da je On postavil temelje zemlji? Čému ste prispodabljali svojega Boga? Čému ste primerjali Svetega? ... Povzdignite svoje oči“ — in Janez je povzdignil svoje roke k nebu, posutem z zvezdami — „in premišlujte kdo je ustvaril ta nebesna telesa: kdo vodi redni tek te zvezdne vojske in vsako posebej imenuje po njenem imenu, da ne bi katera zaostala: tolikšna je moč njegove oblasti, sile in mogočnosti. Zakaj torej dvomiš, o Izrael, in godrnjaš rekoč, da Gospod tvoj Bog ne pozna tvoje žalostne bede, v kateri si, in mu ni mar tvoja pravica? Morabititi ne veš, ali nisi še slišal, da je Bog večni Gospod, ki je ustvaril razsežnost zemlje, ne da bi se bil utrudil in ne da bi se bil trudil? Da On krepi šibkega in mu daje veliko moč in silo? ... Od utrujenosti bo omahnila močna možka doba in od slabosti bo ovenela. Tisti pa, kateri

so svoje zaupanje postavili v Boga, bodo dobili novih moči, prejeli bodo krila, kakor orlovska, tekli bodo, pa se ne bodo utrudili, hodili bodo, pa ne bodo opešali.“

„Prišel sem, o Izrael, da te spomnim teh veličastnih obljub. Prišel sem pripravljat pot Gospodovo. Jaz sem glas vpijočega v puščavi in ti povem, da se je nebeško kraljestvo približalo. Jaz nisem Kristus, ampak le njegov glasnik. Ta pa, ki pride za menoj, je neizmerno večji od mene, da jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovega obuvala. On je velik, jaz pa vpriču njega nisem nič... Zato je prav, da On raste, jaz pa se manjšam...“

Ob zadnjih besedah je Krstnik ponižno sklonil glavo. In pogledal je na Gospodovo pot, ki jo je obseval mesec, kakor da bi že videl po njej prihajati Njega, kateri mora priti. Nato se je ta orjak zgrudil na kolena ter ga molil v svojem duhu.

Bo še

ZLATO VEČNEGA JUDA

Hugo Wast

Ilustriral H. Gorazd

„Če dam tema gospema nekaj srebra,“ si je mislil denarnik, „da se bosta delali, kakor da me ne poznata in bosta imeli rokavičarne in slaščičarne in cvetličarne, bi potem s tistimi rdečelasimi dekletki, ki so prišla z istim parnikom in ki bi svoja svetopisemska imena zamenjala s kakimi arabskimi: Zaira, Saida, Selmira, naredil prav dobro kupčijo.“

Po tem naključju so zrasle neštete trgovine po vseh mestnih predelih. V njih je polno odličnih dam, oblečenih v lesketajočo se svilo in z razkošnjimi, ponarejenimi bisernimi ovratnicami.

Zaharija Blumen je vladal nad njimi nas skrivaj. Vsak teden je hodil s svojim zamaščenim kaftanom, črno brado in sključenim hrbtnom delat po teh trgovinah obračune in spravljat dobičke.

Dobršen del dobička je šel za mazo za zapletenega prestolniškega policijskega stroja. In ker ga je skušnja poučila, da nekatera kolesa ne pijejo njegove glasovite maže, je

Zaharija Blumen, preden je odprl novo trgovino, zmeraj prej obiskal okrožnega policijskega komisarja. In če je ugotovil, da moža ni moči omajati, se je iz tistega kraja raje umaknil.

Temu je treba pripisovati, da nekaterih predelov v mestu ni blagoslovil napredek. Po drugih pa je Zaharija ustanavljal toliko podružnic, da mu parniki iz Evrope niso mogli dovažati dovolj baronic in grofic.

Čez nekaj let je videl, da je njegovo delo dopolnjeno. V zvezni prestolnici sami je imel štirideset ali petdeset podružnic, še več pa po mestih v notranjosti.

Buenos Aires dolguje Zahariji Blumnu in nekaterim tujcem njegovega rodu zli sloves, ki ga uživa med tistimi narodi, od koder uvažajo baronice in grofice. Zaradi te trgovine in obrti je progla za Buenos Aires, „le chemin de Buenos Aires,“ kakor pravijo Francozi, dala dosti snovi za komedije in operete, ki so pripomogle argentinskemu ime-

nu do tako silnega, tako žalostnega bleska...

Seveda je Zaharija Blumen vse te posle opravljal po agentih, nižjih agentih, nadzornikih, pooblaščenih in zastopnikih, ki vsak zase ni- so nič vedeli za kaj gre.

Njegov sloves bi bil trpel, če bi bila visoka prestolniška družba, ki se mu je posrečilo, da se je primumkal v njene salone, prišla na to, da njegovo bogastvo izvira od baronic, ki so krasile in oživiljale nekatere sumljive mestne četrti.

Zaharija je pazil na svoj ugled. Želel je nastopati samo kot lastnik Banke Blumen. Težil je tudi za tem, da bi dobil vstop v buenosaireški Veliki kahal.

Toda bodisi da je kdo pomnil njegovo zgodbo iz paraguajske vojne, bodisi da so ga posli tako zavzemali, da je ob njih pozabil varovati politične koristi svojega naroda — res je bilo, da v šestdesetem letu kot lastnik petdesetih milijonov pesov ni imel prav nič vpliva na vlado velike države, ki mu jih je bila zanesla v blagajno.

To se ni smelo več nadaljevati.

Lepega dne, ko so mu posli spet dovoljevali, da se je spomnil na usodo Izraelovo, je začel zahajati na zborovanje ter deliti na vse strani denar in naklonjenost. V mesecu kisle- vu, v novembru, so ga na občnem zboru judovske skupnosti izbrali za volivca, za uda volilnega odbora, ki naj bi za naslednjo veliko noč določil tiste, ki bodo sestavljali Veliki ka- hal.

Kako je delal tiste kratke me- sece od novembra do velike noči? Res je le, da so skromnega volivca iz meseca kisleva v mesecu nizanu, aprilu štirinajsti dan, na večer pred Pesahom, veliko nočjo, izvolili za uda Velikega Kahala.

Naslednje leto je storil še korak in se dal postaviti za roša, poglavar- ja skrivne ustanove, ki pomeni sku- pek vse izraelske moči.

Kakor veliko njegovih rojakov je tudi Zaharija Blumen izgubil vero v Boga Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega, ohranil pa je zvestobo talmudu.

Navdajal ga je ponos njegovega rodu. Veroval je v Izraela, ki mu je namenjena oblast nad svetom. Premišljeval je Postavo in njene razlage, da bi mogel na zborih v si- nagogi povzeti besedo.

Zagrizeno je častil thoro, ker se- stavlja pet Mojzesovih knjig — nje- na vsebina — ne le nauk, ampak tudi bojevito in slavno zgodovino njegovega ljudstva. Oboževal je Da- vidove psalme, kjer je našel med ljubezenskimi spevi in med kriki pre- rokove potrnosti kraljevske odlomke narodne hvalnice. Čez vse pa je lju- bil Prerokbe, ozanjevalce judovske- ga prerojenja.

In čeprav je bil v resnici brez vere, je vendar verjel v prihod Me- sijeve. Ni bil to Mesija kot osebni Bog, ampak Mesija kot uresničenje judovskega kraljestva, ki bo doseglo vrhunec svoje slave s prihodom An- tikristovim.

Bo še

Nadaljevanje
12. poglavja
„Povesti
duše“

„Ne bodite žalostne zaradi mene. Prišla sem tako daleč, da ne morem več trpeti, ker mi je vsako trpljenje sladko. Potem pa tudi ni prav misliti na to, kakšno trpljenje nas še čaka. To bi se reklo, da hočemo biti stvarnik. Nam, ki hodimo po poti ljubezni, se ni treba ničesar bati. Če ne bi trpela minuto za minuto, bi ne mogla ohraniti potrpežljivosti. Živim le sedanjí trenutek, pozabljam na preteklo in ne gledam v prihodnjost. Če kdo izgubi pogum ali včasih celo obupa, se to zgodi, ker misli na preteklost ali pa se ozira v bodočnost. Vendar pa vas prosim, da molite zame. Pogosto se namreč prav tedaj čutim najbolj zapuščeno, ko se obrnem v nebo po pomoč.“

„Kako, da ne izgubite poguma v tej zapuščenosti?“

„Obrnem se k Bogu in svetnikom in jim kljub vsemu izpovem svojo hvaležnost. Zdi se mi, da hočejo videti, kako daleč gre moje zaupanje. Pač nisem zaman brala Jobove besede: ‘Če bi me Bog tudi ubil, bi ne nehal vanj upati.’“⁹

Priznam, da me je veliko stalo, preden sem dosegla to stopnjo predanosti. A sedaj sem na cilju. Gospod me je dvignil v svoje naročje in me povedel na cilj.

Spet drugič je dejala: „Moje srce je polno Jezusove volje. Naj se mi torej pripeti karkoli, do najglobljega dna mi nobena stvar ne seže. So malenkosti, ki grem preko njih; kakor kapljica olja na površini vode. Če bi moja duša ne bila polna božje volje,

če bi se dala voditi nenehno se menjajočim čustvom veselja in žalosti, bi bila moja notranjost podobna razburkanemu morju. A vse to se dotakne le površine moje duše, na dnu pa uživam globok, neskaljen mir.“

In vendar je bila njena duša zavita v gosto meglo. Skušnjave proti veri, vedno premagane, a vedno znova se vračajoče, so ji jemale vsako čustvo sreče spričo bližajoče se smrti.

„Če ne bi trpela te notranje preizkušnje, teh skušnjav proti veri, ki jih je nemogoče razumeti, mislim, da bi umrla od radosti ob sami misli, da bom kmalu zapustila zemljo.“

Božji Učenik jo je hotel s tem trpljenjem do kraja očistiti in ji omogočiti, da ni le hitrih korakov stopala, temveč naravnost tekla po poti vdanosti in zaupanja. To nam pričajo njene lastne besede, ki jih je tolikokrat ponavljala:

„Ne želim si bolj umreti kot živeti. Če bi mi Gospod dal, naj izberem, ne bi ničesar izbrala. Hočem le to, kar hoče On; hočem vse, kar on stori!“

Nič se ne bojim poslednjih bojev, ne bolezní, pa naj bi mi povzročala še tako hudo trpljenje. Bog mi je pomagal in me vodil za roko vse od nežne mladosti, zanesem se nanj tudi za naprej. Naj bi trpljenje prišlo tudi do skrajnih meja, prepričana sem, da me ne bo nikoli zapustil.“

Ob takšnem zaupanju je moral nobesneti hudobni duh, duh, ki se prav v zadnjih trenutkih življenja posluži vse svoje peklenske

zvižavnosti, da bi ubogo srce spravil v obup.

„Sinoči sem doživela pravo smrtno grozo,“ je zaupala materi Agnezi Jezusovi. „Moja notranja tema se je povečala. Ne vem, kakšen zločesti glas mi je govoril: Ali si prepričana, da te Bog ljubi? Ti je mar sam prišel povedat? Mnenje nekaj ljudi te pač ne bo opravičilo pred Njim!“

Že dolgo so me mučile takšne misli, ko mi prinesejo vaš listek, pravi dar božje Previdnosti. V njem ste me spominjali milosti, ki mi jih je Jezus naklonil v življenju. In kot da vam je Bog razodel, kaj se v moji duši godi, ste mi dejali, da me Bog zelo ljubi in da se že svita dan, ko bom iz njegove roke prejela nebeško krono. Že sta se začela vračati v mojo dušo mir in veselje, ko me je spet zbegala misel, češ ljubezen je narekovala moji dobri mamicí te besede, katerih prej nisem nikdar opazila: Kogar je namreč Bog poslal, govori božje besede, kajti Bog ne daje duha na mero. (10)

Po teh besedah sem zaspala popolnoma potolažena. Ker mi je vas Bog poslal, vam moram verjeti, ker govorite iste besede kot Bog.“

Avgusta je bila več dni skrajno nemirna. Prosila je, naj molimo zanjo. Takšne je nismo še nikoli videli. V tej nedopovedljivi grozi smo jo slišale ponavljati: „O, kako je treba moliti za umirajoče Če bi vedeli...!“

Neko noč je prosila sestro strežnico, naj pokropi posteljo z blagoslovljeno vodo rekoč: „Hudobni duh

hodi okoli mene; ne vidim ga sicer, a ga čutim... Muči me, grabi me za roko, kot da je kos železa. Tako mi prepreči vsakršno olajšavo. Bolečine mi veča do obupa. Tudi moliti ne morem več. Samo Marijo še lahko gledam in zdihujem: Jezus! O, kako je treba moliti za umirajoče! Če bi vedeli... Kako prav je, če molimo v kompletoriju: *Procul recedant somnia et noctium phantasmata*. Temnih misli nas varuj, o Bog!“

„Nekaj skrivnostnega čutim v sebi. Ne trpim zase, temveč za neko drugo dušo (11), tega pa hudobni duh noče.“

Bolničarka je prižgala blagoslovljeno svečo in hudobni duh je zbežal in se ni več vrnil. Vendar pa je božjo služabnico težka groza spreletavala prav do konca.

Ko je nekega dne gledala v nebo, ji je sestra Marija presvetega Srca dejala: „S kakšno ljubeznijo gledate v nebo!“

Terezija se je samo nasmehnila, pozneje pa je dejala sestri Agnezi Jezusovi: „Ob teh besedah sestre Marije presvetega Srca sem si mislila: ona pač misli, da ob pogledu na nebo gledam resnična nebesa. Kako se moti! Gledam enostavno to stvarno nebo, kajti ono drugo se mi vedno bolj zapira. Najprej sem bila žalostna, potem pa sem kmalu z velikim veseljem v srcu mislila: Res je, gledam nebo z ljubeznijo. Ker je moja duša popolnoma izročena Ljubezni, vsa moja dejanja, tudi najbolj nepomembna nosijo ta božji pečat. Zdelo se mi je, da slišim nek notranji glas,

ki mi je to govoril. Takoj sem se potolažila.“

Kljub popolni notranji temi, je vendar Gospod tu in tam odprl vrata njene temne ječe. Tedaj je bila njena duša polna vdanosti, zaupanja in ljubezni.

Nekoč se je sprehajala po vrtu. Podpirala jo je mati Jezusova. Ko se je vračala, je postala in se zagledala v majhno belo kokoš, ki je pod perutmi skrivala piščančke. Oči so se ji napolnile s solzami.

„Jočete?“ jo je vprašala njena sestra.

„Ne morem vam odgovoriti sedajle; preveč sem ginjena.“

Pozneje je z nebeškim izrazom v obrazu razložila materi Agnezi Jezusovi: „Jokala sem, ko sem se spomnila ljubke evangeljske prilike, s katero nas je naš Gospod hotel prepričati o svoji nežnosti. Tako je ravnal z menoj vse moje življenje — skrival me je pod svoje peruti. Nisem se mogla več zdržati, moje srce je prekipovalo hvaležnosti in ljubezni. O, kako prav ima dobri Bog, da se skrrije mojim očem in da mi pokaže le redko in takorekoč “zamreženo” (12) svoje usmiljenje.“

5. junija 1897 smo pričele gorečo devetdnevno na čast Naši ljubi Gospe Zmagovavki. Kar nismo se mogle sprijazniti z mislijo, da bomo izgubile takšen zaklad kreposti. Upale smo, da bo preblažena Devica znova čudežno vrnila svojo Cvetko življenju. Toda mati božja nam je dala isti odgovor, kot nam ga je dal sveti mučenec Téofan. Tako smo se

morale vdati v misel na skorajšnje ločitev.

V začetku julija se je stanje zelo poslabšalo. Morale smo jo končno preseliti v bolniško sobo.

Ob pogledu na njeno prazno celico in vedoč, da se Terezija ne bo več vrnila tja, ji je mati Agneza Jezusova dejala: „Kako bom trpela ob pogledu na to celico, ko vas enkrat ne bo več med nami!“

„V tolažbo vam bo misel, draga mamica, da sem zelo, zelo srečna tam gori in da sem si večji del te sreče zaslužila v tej celici.“ Nato pa je povzdignila svoje lepe, globoke oči proti nebu in dejala: „Kajti veliko sem tu trpela; srečna bi bila, če bi mogla tu tudi umreti.“

Ko je stopila v bolniško sobo, ji je pogled obvisel na čudodelnem kipu Matere božje, ki smo ga namestile v sobi. Nemogoče je povedati, kakšen izraz je imel ta pogled. „Kaj vidite?“ ji je dejala sestra Marija, tista, ki je bila kot otrok priča njenega zamaknjenja in ki ji je otroku nadomestovala mater. Terezija je odgovorila: „Nikoli se mi ni zdela tako lepa...! Toda tokrat gre le za podobo; takrat pa sami dobro veste, ni bila samo podoba...“

Takšne in podobne trenutke tolažbe je božja služabnica doživela večkrat. Nekega večera je vzkliknila: „O, kako ljubim Marijo! Kako lepo bi kot duhovnik govorila o njej! Največkrat jo slikajo kot nedosegljiv ideal; naj bi se raje pokazalo, kako jo moremo posnemati. Je bolj mati

kot kraljica. Ne bi smeli ustvarjati vere, da Marija zaradi svojih odlik manjša slavo drugih svetnikov; podobno kot izginejo zvezde, ko sonce vzide. Moj Bog, kako je to čudno! Mati naj bi zasenčila slavo lastnih otrok! Jaz pa mislim prav nasprotno! Mislim, da bo ona še povečala slavo izvoljenih. Devica Marija! Kako preprosto se mi zdi njeno življenje!“

Kar ni mogla nehati. Tako ljubko in živo nam je naslikala življenje svete Družine, da smo se vse čudile.

Še ena zelo boleča preskušnja jo je čakala. Od 19. avgusta do 30. septembra, to je do dne svojega večnega obhajila, se ni mogla več združiti z Jezusom v svetem obhajilu. Preveč se je bilo bati, da bi bruhala kri. In vendar, kdo je bolj hrepenel po angelskem kruhu kot ta zemeljski seraf. Kolikokrat je v tem zadnjem letu celo v najhujšem mrazu in po nočeh, prebdetih v groznem trpljenju, na vse zgodaj vstala, da je mogla pristopiti k angelski mizi! Za združenje z Bogom se ji ni zdela nobena žrtev prevelika.

A preden je bila oropana te nebeške hrane, je pogosto prejela na bolniški postelji Jezusov obisk. Posebno ganljivo je bilo obhajilo 16. julija, na praznik karmelske Matere božje. Hodniki, kjer je duhovnik nesel Najsvetejše, so bili zjutraj vsi ozaljšani s poljskim cvetjem in osutimi rožami. Sveto popotnico je našli bolnici prinesel novomašnik, ki je isti dan potem imel v naši kapeli novo mašo. V noči pred praznikom

je Terezija spesnila naslednjo pesmico:

„Ti, ki veš, da sama sem slabost,
se vendar ponižno sklanjaš k meni.
O, pridi mi v srce, ti ljubljena

Skrivnost!

O, pridi mi v srce, ki le po tebi
hrepeni!

in tvoja naj dobrota, o Gospod,
mi da umreti iz ljubezni svete.

O, Jezus, čuj moj nežni klic
in pridi mi v srce!“

Sestra Marija presvete Evharistije pa je s svojim nebeško lepim glasom zapela po Terézijini želji naslednjo pesem:

„Umreti od ljubezni, o sladko
mučeništvo!

Le tega vedno sem si jaz želela.

Vi kerubi, na dan zdaj z liro

uglašeno,

izgnanstvo — čutim — zdaj sem
dotrpela...“

Božanski Jezus, uresniči moje sanje:
umrem naj od ljubezni!“

Nekaj dni pozneje se ji je zdravje še poslabšalo. 30. julija je prejele poslednje maziljenje. Vsa radostna je tedaj dejala navzočim:

„Vrata moje temne ječe so že napol odprta. Posebno sem vesela, ker mi je naš pater superior zagotovil, da je moja duša danes čista kakor duša pravkar krščenega otroka.“

Brez dvoma je bila prepričana, da bo prav kmalu poletela v nebesa. Ni slutila, da sta jo čakala še dva meseca mučeništva, preden je dokončno dosegla osvobojenje.

Nekega dne je rekla materi priorici: „Mati, prosim vas, da mi dovolite umreti... Dovolite mi darovati življenje v tale namen...“

In ko ji je bilo to dovoljenje odbito, je nadaljevala: „Vem, da si Gospod v tem trenutku tako želi malega grozda iz svojega vinograda, a mu ga nihče noče dati; bo moral sam priti in si ga utrgati. Sama ničesar ne prosim, ker bi se tako izneverila svoji poti popolne predanosti. Prosim le preblaženo Devico Marijo, naj spomni Jezusa, kako si je v Evangeliju sam dal sebi ime, tat in da naj zato ne pozabi priti pome.“

Nekega dne so ji prinesli nekaj žitnih klasov. Vzela je v roko enega, ki je bil tako poln zrna, da se mu je debelce kar šibilo. Dolgo ga je molče opazovala, nato pa dejala: „Draga mati, ta klas je podoba moje duše. Bog me je obdaril s tolikimi milostmi v dobro meni in drugim! O, tudi jaz se hočem vedno sklanjati k tlom pod obiljem nebeških darov in na ta način priznavati, da vse prihaja od zgoraj.“

Ni se motila. Njena duša je bila naravnost obložena z milostmi. In lahko je bilo spoznati, kako božji Duh daje sebi dolžno si slavo, kadar so govorila njena nedolžna usta.

Opombe k Dodatku II: 12. poglavje

9) Job 13, 15.

10) Jn 3, 34.

11) Za spreobrnjenje zloslavnega ex-patra Hijacinta Loyson.

12) Visoka pesem 2, 9.

Bo še

Prevedel p. L. Kukovica

UVODNIK	577	Izseljenci
---------	-----	------------

MISEL TEGA MESECA	585	Pogled v onostranstvo
-------------------	-----	-----------------------

VZORI IN DOGODKI	590	Ob 60-letnici kronanja
	599, 603, 635	12. poglavje „Povesti duše“

CERKEV V SVETU	578	Za pravi humanizem
	583	Kongres „Cerkev v stiski“
	592	Molitveni namen
	593	Bistvo katoliškega socialnega nauka
	616	Vprašujete — odgovarjamo
	617	Življenje in vzgoja za železno zaveso (IX.)

V DRUŽINI	608	Pod tem božjim soncem
	610	Očetovi zapiski
	611	Malenkosti
	613	Otrok potrebuje družino in življenje v njej
	615	Dopisujemo si: Dragi nepoznani prijatelj!

FANTJE IN DEKLETA	621	Anketa XXI.
	624	Dnevnik Ane Marije
	626	Trije za zakon

SPOMINI	632	Poročevalec iz Kristusovih časov
---------	-----	----------------------------------

ROMAN	633	Zlato večnega Juda
-------	-----	--------------------

NOVICE	592, 602, 628	Svetovne
--------	---------------	----------

NAROČNINA: Celoletna naročnina v Argentini in obmejnih državah 1.600.— pesov;
v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800.— lir;
druge protivrednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA NA NASLOV: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158,
Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pis., Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (magr.
Anton Orehar); urejufeta dr. Stare Alojzij in Rode Jurij. — Editor resp.: magr.
Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs Aires. Reg. de la Prop. Intel. No. 242.966.

Cerkev je prepričana, da priznavanje Boga nikakor ne nasprotuje človekovemu dostojanstvu, saj ravno v Bogu dobiva to dostojanstvo svoj temelj in svojo dovršitev.

Koncil v dokumentu o Cerkvi v sedanjem svetu, šte. 21.

